

Caja
A-44

~~8-1-7-9~~ ~~7-7~~

Adducemus praeiuncta Principia Universalia et
quasi positiones ex P. M. Dominicus Baris et
alij cuius auctoritate casu feruntur suas quas periculis
suis et emendatione dignas Judicamus

de hac propos.
egit in tit.
de efficacia græ
sect. 38. a. n. 5.

Propos. si providentia consideretur sicut rationem
simpliciter perfectam providentia includit intrinsece
non solum rationem mediorum convenientium
ad finem sed etiam rationem mediorum certa efficacia
ad assequendum finem. Ita P. M. Baris 1 p. eod.

L. p. M. Baris
Excusa Salm.
ano. 1585.
p. 22. n. 1. c. 1.

excusa Salmanticae ano 1585 col. 637. lit. C.
In hac propos. aperte docet omnem Divinam providen-
tiam assequi finem ad quem ordinat aliqua media
nullumque medium ordinari Divina providen-
tia maliquem finem quem non assequatur. Lo-
quitur. n. auctor de providentia simpliciter per-
fecta qualis concedi debet omni providentia
Divina. id quod aperte colligitur ex probatione qua
probat predictam propositionem, probat enim sic. quod
alias imperfecta esset providentia, et inefficax,
et frustra media sunt opposita constat autem
in Deo nullam ei providentiam imperfectam
inefficacem et frustraneam, quales putat S. auctor
esse causam providentiam que ordinaret aliqua media
maliquem finem sufficienter et non efficaciter

Idem constat aperte ex corollario quod in me-
diata ex predicta concluditur sicut ex quo (inquit)
sequitur quod cum divina providentia sit perfectissima
ad illam pertinet intrinsece ut sit ratio assecutio-
nis finis. Ss. Efficax ut constat ex contextu
Videantur probationes eiusdem corollari, Vide
atque etiam conclusio 2.^a ibidem littera E. in qua con-
tra positis quibusdam satis explicat auctor se
in prima conclusione locutum fuisse & nunc
saliter de omni providentia Divina.

Ambrosius
S. Greg.

Hanc eandem sententiam si tenere se Ambro-
sius de Santiago in conclusionibus quas typis ex-
cudit et publice defendit in collegio S. Grego-
rij Valisletii sub presidio Patris Didaci Nuno
in eodem collegio professoris ordinis predicatorum con-
clusionem enim 2.^a sic ait Quae scilicet providentia
Dei in abstractione considerata. (nempe subconceptu
providentia communi et indifferenti ad Sum-
mam et divinam) finis assecutio non includit bene-
famen ut Divina. Quasi non possit salvari Divina
providentia circa aliquem finem circa assecutionem
ipsius finis.

Eodem spectat doctrina eiusdem P. M. Banes col. 631.
~~aliter ut supra ad litteram~~ ^{P. 101am} quibus sub terminis indifferen-
tibus ad bonum et malum sensum Auctoris ta-
men sensus eo spectat ut constituat Divinam pro-
videntiam ad ea efficaciter omnia media ordina-
re in suos fines, ut finis non sequi non possit.

Haec propositio imprimis si suspecta et periculosa
eadem assumatur ab Haereticis nunc temporis
ut potissimum principium evertendae libertatis. re-
ducentes omnes actus liberos in efficaciam divi-

na de predestinatione et ~~con~~cludentes omnino omnem
i differentiam liberi arbitrij et facultatem resistendi me
dis appositis per diuinam prouidentiam

Vnde et hoc fundam. ^{ut alia ex} Hæretici omittam
asumit Caluing. ad prædictum interitum de quo
Som. Stapleton. lib. 11. de Justificatione c. 7. sic ait
2.º eos reprehendit. S. Caluin qui prouidentiam Dei
vniuersalem tantum ponunt, qua videlicet singulares
affectus non impediuntur, quin ~~de~~ suas proximas
causas contingenter et libere Cueniant. Hoc enim
Dicitur Dei potentia tantum quasi erraticia non aut
destinatione certa mundum gubernari

3.º ponit ^{ut} præter Sane generalem etz specialem
Dei prouidentiam circa singulas creaturas et actiones
creaturarum quod ut aliquo sensu ~~ut~~ orthodoxum e'
ita in sensu Caluini Hæreticum est. Vult enim
Sane specialem prouidentiam destinato ordine et ad
finito Dei consilio permanere. quid enim est aliud
inquit Caluin. modexari nisi ita præesse, ut destina
to ordine regas ea quibz. præes. 4.º addit S. Caluin
Dei prouidentiam non solum creaturas inanimatas
sed Somnum etz consilia et voluntates sicut guberna
ri ut ad destinatum ab ea seipsum recta ferantur.

Hæc Stapletonus referens sententiam Caluin. que an
cadem cum prædicta doctrina ^{sit} iudices Videantur.

Dem de eadem propositio quam Stapletonus Hæreticam censere videtur
saltem apparet erronea, quod plurima ex ea sequuntur que
aperte militant contra fidem. 1.º enim generaliter sequitur
nulla esse de facto auxilia sufficientia tantum a Deo ordinata
ad aliquem finem nisi assequuntur finem et tunc non solum
sufficientia, sed etz efficacia, si non assequuntur finem non ordina
ta sunt a Deo ad talem finem, in particulari iuxta prædictam
sententiam sequitur 2.º Adamum nullum medium aut aux.

docere

sufficiens accepisse a Deo ad perseverandam in iustitia originali:
atq; Adamum et eius posteritatem in ipso Adamo per dona iusti-
tia originalis non fuisse ordinatos ex Diuina providentia ad
Beatitudinem consequendam. Unde, et sequitur 3.^m per 1.^m
peccatum Adæ non fuisse genus humanum priuatum Beatitudi-
ne, priuatio enim supponit ordinationem ad formam quæ
quis priuatur. Un.^o neq; paruuli qui propter solum originale
damnantur non essent damnati pena damni quæ in ea sola
priuatione consistit. 4.^m sequitur omnes alios reprobos
siue Angelos siue homines etiam adultos numquam fuisse
ex Diuina providentia ordinatos ad finem beatitudinis, quem
non assequuntur de facto. Unde. 5.^m sequitur reprobi aut
nulla dona græ in uia recepisse, aut illa non fuisse media
ordinata ex diuina providentia ad Beatitudinem. 6.^m
consequenter sequitur reprobo non priuari beatitudine, atq; adeo
neq; pati penam damni ut s. in paruulis de duzimus.
7.^m sequitur passioni Christi et merita non fuisse ordinata
ad salutem reproborum ex Diuina providentia neq; magis ad
eos pertinere impatiudati quàm pertinere toti generi humano
si non fuisset prototo generi humano oblata. Non magis q; prode-
ssent modo alicui homini, si propter comunem cursum crearetur a Deo
modo impuri naturalibus. 8.^m etiam inphiloso p. dia absurdi-
ssimum sequitur non ordiri ex Diuina providentia Semi-
na ad fructus aut generaliter Virtutes et causas rerum ad
eos effectus quos de facto ex contingencia aliqua non assequun-
tur. Tandem. 9.^m sequitur propter quod Si aut Sores
eam doctrinam statuerent contendunt, voluntatem liberam crea-
turæ non posse resistere alicui medio per diuinam providentiam
ordinato ad aliquem finem. ps. Quia si uoluntas illi resisteret, et
medium frustraretur a consecutione talis finis. Illud non esset
medium, ordinatum ad talem finem per diuinam providentiam
I. diuina providentia illud medium ordinans non includeret
a consecutionem finis.

Hæc omnia in conuenientia sequi ex prædicta doctrina Pa-
tris. N. Banes constat (ut uidetur) manifestè, quia tantum
videntur propositiones particulares contenta sub hæc uniuersali pro-
positione. N. non reperitur in Deo providentia respectu alicuius
finis, quod tantum dicat rationem medium conuenientium ad fi-
nem, nisi. Vltimus etiam includat a consecutionem talis finis

Hanc autem propositionem omnino eandem esse cum propositione et doctrina P. M. Baris constat intuitu praedictam propositionem et corollarium.

Negabat Hos doctores quod Caiet. 1. p. q. 22. ar. 1. eandem docuerit sententiam, tum quod Caiet. Sac. in parte contra dicant omnes. et discipuli S. Tho. ut Silvester ad notavit in Conftrato q. 22 ar. 1. referente Molina ibidem in concordia disputatione. 2. tum et quod Caiet. in Sac. parte minus fide dignus sit, cum ipse ibidem art. 4. fateatur se non aliter cum eius modi providentia saluare posse libertatem, nisi constituat effectum sic pro iustum, neque evitabiliter neque in evitabiliter sequi, sed quodam modo et alio ori modo, quem dicit ratione naturali comprehendendi non posse, id merito doctores omnes Caiet. Sac. in re reprehendunt, qui vere medium illud modum ad inveniit, qui neque ratione naturali cognoscitur fide revelatur, atque adeo qui revera ^{nihil} ~~non~~ sit. ipse fateatur neque ^{supernaturali}
minus iubat S. Thomas quem Gaetanus Sic. patronum sibi ascivit, cum contrarium expresse teneat de veritate q. 6 ar. 1. et 1. lib. Sen. d. 40. q. 1. ar. 2. docens in Soc. distingui providentiam Dei generaliter sumpta a praedestinatione, quod praedestinatio respicit ordinem salvandorum in beatitudinem et eventum ordinis, unde non est nisi eorum tantum qui de facto gloriam consequuntur: providentia autem respicit ordinem in finem tantum, et non eventum ordinis, unde non omnia quae ex divina providentia ad finem ordinantur, finem consequuntur. Quaedam autem testimonia quae pro se adducit Caiet. explicat bene Ferrarig. 3. lib. contragen. c. 94.

2^a Propositio

2^a propositio. Nondatur aliquis concursus i. causa de se. i. ut est a i. causa in differens et modifficabilis per causam 2as. hanc propositionem docet P. M. Dominicus Baris 1. p. 5 citata col. 6 27. alit. l. ubi contra Caiet. ait in immediat. concursus Divinae voluntatis ut se tenet ex parte agentis et ut est actio impossibile est quod modifficatur ab aliquo inferiori, et ratio videtur evidens, quia omnis causa modifficabilis ab altera non determinat seipsam ad effectum specialem, sed divina voluntas se deterninat ad quicumq. effectum specialissimum et singulariorem producendum. q. novit modifficabilis a causa inferiori concursus actives Divinae voluntatis et confirmatur quia est perponere maximam imperfectionem in Deo asserere quod quem ad modum idem omnino concursus solus producit distinctos effectus quia modifficatur per distinctas causas inferiores, ita concursus Divinae vo

M. Baris. 1. p. 5
De hac p. pot
agitur in de
efficacia gre. q
est. 33. n. 6.

luntatis quantum est ex parte sua manet in differari, sed modificatur
et determinatur ad distinctos effectus per distinctas causas in feriōres
et colūna. 628. littera B. nunc autem (caiet) satis nobis sit asserere
quod non solum causa 2^a non potest impedire concursum Uni
uersaliss^o caē ut dixit D. Thomas ar 6. ad 3^m sed et neq^{ue} modi
ficare concursum Uniuersaliss^o caē, eam dem doctrinam repe
tit col. 752. littera C. ubi disputatur contra Jauellum sic scribit Pro
Suis explicatōne notat s^{ic} Jauellus ex D. 15. 12. q. 109. ar. 2°.
id quod D. Thom. neq^{ue} ibi neq^{ue} alibi dicit s^{ic} quod Deus respectu
boni actus eliciendi a libero arbitrio potest in fundere 3^m aux^m pri
mum sicut causa 1^a Uniuersaliter in fluit in 2° qui in fluxu
modificatur ab ipsa causa 2^a secundum naturam ipsius caē 2^a.
nos autem talem modificatōnem respectu 1^a caē non in
uenimus in D. 15. sed potius oppositum s^{ic} quod ipse Deus per
sua praesidentiam omnia modificat et determinat.

Quod autem sic auctor generaliter loquatur de causa 1^a etiam ut con
durrat ad actus liberi arb. creati, apertissimum in utroq^{ue} locō
tum quia docet id esse proprium caē 1^a ut causa 1^a est, certum
est autem cum libero arbitrio Deum etq^{ue} concurrere ut causam 1^{am}
tum etq^{ue} quia in Soc postremo loco contra Jauellum specialiter loquitur
cum ipso Jauello respectu actus boni eliciendi a libero arbitrio, tum
deniq^{ue} quia in primo loco colūna, 628. lit^{er} B. obseruare iubet pra
dictam doctrinam pro materia de gratia et praedestinatione, ut ex ea con
cludi possit non esse unquam aequale auxilium in eo qui conuer
titur, quia s^{ic} X^o doctrinam eius praedictam, qui conuertitur sem
per praedeterminatur a Deo ad conuersionem non autem qui non con
uertitur.

Itaq^{ue} aī et Soc doctrina valde notanda est pro materia de gratia et pra
edestinatione in qua multi paralogizantur putantes quod liberum
hominis arbitrium modificat aequalem concursum et auxilium
Dei determinans illud, ad magis l. minus efficiendum. et ita
solent aliqui ignoranter dicere, quodcum aequali auxilio Dei unus
conuertitur et alius non conuertitur. Haec doctrina in primis
est eadem omnino quam magnificat Lutherus et Melancton con
demnantes oppositam doctrinam, quam uere putant esse consti
tutissimam inter omnes Papistas, ut ipse dicunt, Lutherus enim
apud Roffensem martirem in editione Parisi. ani 1545. contra
falsam assertionem lutherana fol. 316. pag. 2. in art. 36. postquam
docuit deum omnia determinare et modificare sic impudenter con
cludit: Perijt itaq^{ue} sic etq^{ue} illa generalis influentia qua garrunt
esse in potestate nra naturales operationes operari, secus rem habere.
monstrant experientia omnium. Philippus Melancton relatus ad Quardo

censura 2^a
propositioni

Lutherus apud
Roffens

Melancton apud
Quardo?

93

Tappet fol. 238. iuxta editionem Lobanij ano. 1565. secutus doctrinam Lut. Seriani sic ait. nos uero docemus non solum permittere Deum creaturam ut operentur (illis scilicet concedendo auxilium generale et in differens quae se de terminent). sed ipsum omnia operari. scilicet per motum determinatam et ipse Ruardus sic explicans sensum Philippi Melancton subiungit, improbat enim (scilicet Philippi Melancton) distinctionem scholae de generali influenza et speciali eodem spectat quod semper clamat Lutherus et Caluinus. Quia non sicut nos sed sicut ille vult ita uiuimus, facimus, patimur omnes et omnia, quod esto ex ea parte qua dicitur, sicut ille vult ita uiuimus etc. a possit habere bonum sensum, tamen scribentes contra hoc hereticos eiusmodi propositiones ut hereticas scilicet erroneas damnant quatenus credunt eorum assertores negare concursum Dei in differentem quo liberum arbitrium creatum possit se in utramque partem determinare et potius ponere Deum praedeterminare omnia, et actus voluntati create.

Juxta Haec facilius videtur censura praedictae sententiae etiam licet res sit Philosophica imprimi tamen quatenus principium est concernens conclusiones theologicas doctrina. Videtur temeraria ut pote quae commune se sola contra dicat ut adnotauit Ruardus supra, et catholicorum dogma subuertat, ut fatetur Lut. Serianus ubi supra, et tandem ea doctrina sit quam excitauerunt Lut. Seriani eamque acriter tueantur et catholicum aliquem Patrem non habet. scilicet saltem eum non refert praedictus Magister.

Demum Haec sententia iisdem rationibus videtur censenda periculosa et suspecta,

Tandem videtur erronea quod ex illa manifeste sequi videntur Haereses quas Lutherani ex ea deducunt scilicet. Voluntati hominis nullam relinqui facultatem ad dissentiendum et resistendum gratiae, et motum diuinae, nullamque relinqui lib. arbitrio creato in differentiam qua possit a se ipso in utramque partem se flectere, atque a deo neque relinqui libertatem, Item Deum esse causam actus peccati praedeterminantem voluntatem ad actum ipsum peccati, Quinimo et praedictus Magister potissimum assumit praedictum principium, ut in de probet necesse esse Deum praedeterminare omnes actus voluntati create et actus qui mali sunt.

3^a Propositio

3^a Propos^o

Quotiescumq; actus voluntatis oritur ex predicta radice iudicij
semper erit liber habetur Sac propos^o apud Magistram Banes
predicta 1. p. col. 651. littera D. Iudicium autem illud quo vult
supponi ad actum liberum, est iudicium quo in intellectu iudicat
a liquo obiectum esse in differentiam ad assequitionem obiecti volun-
tatis, neq; cum illo habens necessariam connectionem et nisi hominu
iudicat ordinabile esse ad assequitionem illius, ut idem aut Sor
explicat ibidem littera A. et subdit littera B. et observandum est
obiter quod in differentiam collocamus in ipso obiecto, non autem
est opus, ut in ipso intellectu et in actu ipsius in differentiam esse
intelligamus

1. p. 9. 19. ar.
p. 17. 19. 20. par. 164
P. M. Banes
17. 19. 20. par. 164
a g. de h. ar. p. 101
in the. de offi.
ca. 14. gr. 2.
sect. 23.

3^a Propos^o

4^a Propos^o

Commodens cum 3^a quidquid antecesserit l. comitabitur l. superice
nexit ad actum voluntatis non tollat iudicium illud circa medium
respectu finis, non destruet libertatem. Idem aut Sor eadem col. 651
littera D. dicit q; et recte sequi sane propositionem expriori eunden
ti consequentia

De hac propo
agitur. de p. 1.
Pater M. Ban
1. p. 9. 19. m. 10
2. ubi in p. 101
20. 3. B. p. 101

Utraq; propos^o quae est quasi definitio l. descriptio quaedam libertatis
valde suspecta et periculosa Videtur aperit enim viam ad defenden
dam sententiam Calvini et plurium Lutherianorum, imo forte et ipsius
Lutheri semper ab ecclesia et ab omnib; scriptorib; ut errorem
habitam circa libertatem arbitrij. Et enim iuxta sane sententiam
seu definitionem l. descriptionem libertatis vere predicti Secretij
tribunt voluntati create quidquid in Sac magistri Banes diffinitio
exigitur ad veram rationem libertatis, nam ut satis explicatur
in 3^a propositione, qui non tollit iudicium illud in intellectu circa
medium respectu finis, non destruit libertatem, quidquid ponat ante
cedere actuum voluntatis, at Calvinus et reliqui Secretici imo neq;
Lutherus non tollunt iudicium illud, nullus enim scriptorum existi
bit, quod negaverint intellectus facultatem discernendi in ter me
dia necess^o ad aliquem finem et media in differentia et conue
nientia, non tamen omnino necessario ut enim affirmat Bellae
minus Versatur satis in evoluerendi et expugnandi Haeretic
rum sententijs lib. 4. de gra et lib. arbit. c. 19. Versiculo deniq;
in 3° Homo Haereticus non negant homines habere plenum atq; per
fectum usum rationis quando aliquid eligunt admittunt q; Haer
etici quidquid Sic aut Sor dicit requiri et sufficere ad veram ratio
libertatis. Quod significat P. Banes Haereticos negare actus a voluntate
elicitos, et tantum ponere voluntatem esse potentiam passivam tan
tum quae passive se habere ad suos actus, cum tamen ipse ill.
Banes supponat vere esse actus voluntatis ab ipsa met

censura 3^a
et 4^a propo
Bellae

Voluntate pro ductos ad huc certe non satisfaci, neq; doctrinæ suæ, ut scripta
est, periculum, aut suspicionem leuat (esto ut ipse religiosus, catholicus, ac
pius merito habeatur) 1º quia nec in Sac definitione exigit ut voluntas
actiue concurreat, tantum enim supponit esse aliquos actus voluntatis, quod
quidem etiam concedit quilibet Hæreticus qui denegauerit voluntati verita-
tem efficientem, ad huc non dicit amorem, odium timorem etc. et actus
voluntatis, siue receptor tantum, siue etiam elictos ab ipsa voluntate, qui
¶ posito prædicto iudicio ex parte intellectus ponit actus receptor in voluntate,
vere ponit quidquid exigit illa 4º propositio ad saluandam veram libertatem.
2º falsum est dicere quod Buinglius Caluinus et aliorum discipuli negare
negent voluntatem efficientem producere suos actus, quin imo efficientiam vo-
luntatis admittunt: ideo tamen ad saluandam veram libertatem sufficere
negant, quod putent voluntatem non se determinare a seipsa ad efficiendum,
sed determinare a Deo. etenim Caluinus apud Ruduar. ubi s. ar. 7. pag. 278
verniculo ad scripturam contendens voluntatem propriam non esse liberam
quia cogitur a Deo non in uita sed uoluntaria (coactionem autem non
uolentiam, sed necessitatem, Sac est, tractionem seu præ determinationem
efficacem intelligit ut et multi Doctores catholici loquuntur). ^{sic ait} quid ¶
(in quibus) sibi uult Augustinus cum de libertate voluntatis loquitur? nem-
pe quod toties repetit non cogi homines in uita Dei gratia sed uoluntariis
cogi, et sponte pareant ac sequantur, ideo tamen quia eorum voluntas ma-
la uersa sit in bonam. Unellid nos ¶ uolumus sed Deus in nobis opera-
tur et uelle nos operamur, sed Deus efficit et operari item bonum quod non
tenemus nisi propria uoluntate, non tamen tenebimus nisi operetur in nobis
et uelle. Certum est nos uelle cum uolumus sed ille facit ut uellemus, certum
est nos facere cum facimus, sed ille facit ut faciamus præterito uires efficacissi-
mas uoluntati, ecce admittit Caluinus cum Augustinus nos uere operari et
uere facere, cum uolumus et Satisfactione in nobis actibus uoluntarium et
spontanum admittit, ideo tamen errare censetur ab acta tanquam subter-
tor libertatis Sumane, quod simile interpretatur Augustinum putet Deum
sua præstitione efficaci efficaciter determinare uoluntatem ut faciat operetur,
ac uelit. Theodorus Beza apud Bellarmum lib. 2. de amissione græ et statu
peccati c. 3. uerniculis atq; Sac sic ait, agit sicut Deus sui operis respectu per-
mittit uno cuius operis respectu, quod mala ipsa instrumenta peragunt siue
quatenus actiua sunt, non passiuia instrumenta, ut uisitata in scholis uerba
retineamus, quid clarius? ut intelligamus Sac Hæreticos non negare actiui-
tatem uoluntatis plura in Sanctum ex Caluini Buinglio et Beza recitat Be-
larm. prædicto c. 3. Sed promulsi sufficiat confessio Martini Kern-
niti Caluini et Lutherani apud Thomam Stapletonum lib. 4. de iustifi-
catione c. 1. noui (in quibus) motus quos Deus operatur in conuersione non
imprimuntur in mente et uoluntate secuti eorum imprimuntur sigillum,
neq; sic operatur gratia, ut conuersio ipsa sit tantum aliquid sine motu
et actione aliqua mentis et uoluntatis. neq; est uolentiam aliquid, siue

cum saxum impellitur, neq; est encephalicum, sicut accepti olim oracula
videbant, quod neq; intelligebant, neq; meminissent, si quia conuersio ipsa
est motus quidam, et mutatio in mente et voluntate, necessarium est ut
in uia conuersione sint motus aliquibet in cipiatur fieri applicatio quor
dam voluntatis et mentis ad Deum: aliter enim ~~Falsus~~ ^{Patet} utitur in
tu mento in animato, aliter spiritus Sanctus operatur conuersionem
in mente et voluntate facit enim ut intelligamus et uellimus totq;
et eandem sententiam tribuit Kemnisiq; Caluiniq; et Luthero, ut
Stapletonq; ibidem refert. De Neg; Bellarminus lib 6 de libero arbitrio
c. 9. vs^o 2° docet. sic dicit secundo docet (S; Caluin et Kemnisiq;)
Voluntatem nisi^m bonis pietatis operibus sic agi a Deo, ut non possit non agere,
et quamuis ipsa quoq; concurrat actiue, quoniam ipsa est quae actionem
producit, tamen concurrere ut meum instrumentum

Neg; His obstat passim Luthero et Caluini docuisse volun
tatem in suis actibus Sabere se^m passive, loquentur enim pro subiecta ma
teria non respectu actionis Physicę sed respectu determinationi ipsius
voluntatis, tantumq; Voluntatem non se determinare sed deter
minari a deo, comido quo dicim; proprium esse Somnium agere se, seu
mouere se in finem, reliquasque nos irracionales non se agere sed
agere; imo et ipse Somo in actibus 1° 1° (in tera lib. aut solo 1° de na
tura et gratia c. 16). mere se habet receptiue ceu aer dum illuminatur a
sole, et cum sibi obiectis et ipse solo eos actus vitales et voluntatem
concurrere ad eos effectiue. R^t id totum concedens subdit tamen
sed quod nos dicim; id tantum est, quod d' fuit sine libero assensu et con
sensu nro quoniam sunt repositi motus, imo et eodem modo Arist
1° magnorum moral c. 12. simpliciter et absolute absque alia restrictione
praeter eam que ratione subiecte materiae sub intelligitur, aut neq; enim in
animatum aliquid efficiere dicimus, neq; etiam animatarum citra
Somnium quod quam manifestum igitur actiue Somnium esse proge
nitorem.

cumq; Somnium Seruicium et perfectum iudicium admittant intellectum iu
dicante de medijs, et in voluntate efficiendam constituent, quamuis
ex praesupposita praedeterminatione efficaci, manifeste ponunt omnia
que M. Baier sufficere dicit ad ueram libertatem, Proinde q; pra
dicta doctrina M. Baier consonat sententia Hereticorum per eccliam
damnata, et consequenter l. illi fatendum est contra sensum totius
ecclie sententiam Sorum Seruiciorum, quod ad rem attinet, esse ueram,
ut plurimumq; eos solum cauere in modo loquendi, et in usu Suius
Dicit liberum arbitrium (quamuis neq; et in uoce negent si liberum
arbitrium si libere accipiatur pro spontaneo, quod tantum in praedicta di
ffinitione l. descriptione reuera explicat) l. certe potius praedicta diffinitio,
seu descriptio M. Baier rejicienda est ut principium ex quo aper tissime ut

videtur Soc Calviniana Sensus deducitur.

Neg fauce M. Banis quod aliqui non inprobabiliter putent posse deum
sua potentia absoluta praedeterminare aliquem actum liberum, non
et hujus aut Socus proculdubio non admittenti eam propositiorem quam do-
cui M. Banis. Sed quidquid antecesserit. T. concomitabiliter. l. super
uenerit ad actum voluntatis si non tollat Judicium illud circa me-
dium respectu finis non destruit libertatem. etenim non admittenti
saluari libertatem si efficaciter Deus praedeterminaret voluntatem
mediante aliqua qualitate intrinsicam Sacerente et determinante
quod tamen admittendum esset X^a doctrinam M. Banis cum
non eo ipso tolleretur Judicium rationis. Item neg praedicti aut So-
res admitterent et in eo case saluari libertatem per Soc solum
quod saluetur iudicium in ratione, sed requirunt ubi in ipsa
voluntate facultatem ut possit determinare se ipsam a seipsa, et
ratione Suius tribuerent illi libertatem quamvis forte defacto Deus
proveniat voluntatem praedeterminans et imperans ut ipsa ex praedic-
to facultate se determinat at M. Banis neg exigit eam faculta-
tem in praedicta propositione imo neg ulla modo illam admittit ut
dictum est.

Nullis uniuersalibus principiis optimis quidem illationibus et consequen-
tiis deducit M. Banis alias propositio sicut magis Theologicae ita
et accuratiori examine dignas.

5^a Propositio

est 5^a propositio ut voluntas operetur necessario praerequisitum au-
xilium efficax ut efficaciter praedeterminans voluntatem.

Hae propositio si non iisdem verbis formalibus habetur tamen
apertissime quantum ad sensum et imprimis colligitur ex praedicta
doctrina M. Banis col. 651 adiuncta col. 352. littera D et ex
preui et late acol. 730 littera C. S. sed circa istam et tribus segg usq^{ue}
ad finem articuli in quibus tractat illam questionem. Vtrum cum
aequalibus auxilijs vnus conuertatur, et alter non, ubi non solum ne-
gat posse vnum conuerti et alium non conuerti si Sabcant omni-
no equalia auxilia quod verissime negaretur, cum necessarium
sit eos ut minimum differre in auxilijs cooperanti quod habet
solus ille qui conuertitur, sed et negat illos posse esse aequales in
auxilio praedeterminanti determinationem voluntatis, de quo auxilijs
praecipue versatur questionem, et Suius resolutionis tota ratio et
fundamentum. Scilicet ex necessitate auxilijs determinantis volun-
tatem ad quoscumq^{ue} opus eterimpostquam col. 731. S. de de Soc diffi-
cultate proponit conclusionem dicens, Constantiter assero dogma

ag. de Soc in
tit. de officia
gra sect. 2. et
17. & segg
Cary. 1. p. 9. 27.
et 3. dub. 3. c. 1.
w. an. 803. art. 4.

esse ex reliquis Pelagianorum dicere quod stante omnino aequali au-
xilio ex parte Dei, potest verificari quod Petrus ad cultus conuersionem et
Paulus similiter aequali gra ad cultus non conuersionem et postquam pro-
uocationem aduixit. Et quia tunc ratio differentia, ultima qua Petrus dis-
cernitur a Paulo non potest assignari ex parte Dei, cum quorundam
confirmavit Testimonio quodam Augustini tandem col. 732 lra A ut
ostendat se loqui de auxilio preuenienti sub dei. Haec Augustinus intelli-
git autem de preparatione voluntatis per auxilium efficax et i. lra D.
Item autem intelligat q. i. Solus quam dicitur vtriusq. necessariam
ad salutem et justificationem hominis et bonum usum liberi ar-
bitrij et auxilium diuinae misericordiae, non ita ut Saeculus distinguenda
quasi duo agentia partialia sed quasi alterum alteri sub ordinatum.

Atque ad hoc recte intelligi potest. Hoc auxilium efficax esse tantum in vo-
cationem congruam, qua Deus taliter vocat qualiter praesens congruere vo-
cato, ut Vocantem non spernat, quod tamen Vocati non determinet effi-
caciter, ut ostendat M. Bonis se non loqui de Saec. vocatione sed
auxilio efficax de se in quantum determinat voluntatem sub dei lra
E. neq. rursus talem sub ordinatum intelligat qualem intelli-
gitur deum dicimus quod ignis sub ordinatus soli ad generandum
ignem talem quam determinans concurrunt vniuersalem soli ad illum
ignem generandum sic et nunc. Suius modi enim doctrina in se
Pelagianam haeresein declinat. non sicut homo sub ordinatus auxilio
diuinae misericordiae, sicut ignis sub ordinatus soli, quia de se
est in differens et determinatur ab igne sequitur quod ipse homo
sed discernit sic et nunc, dum bene operatur. Patet sequela. Quia
ipse determinat diuinum auxilium ad bene operandum quod de
se non erat ad hoc determinatum

¶ In conclusionem et explicat penitus sensum suum, dicendum q. i. in q. i.
Xa doctrina nam cat Solitam quod diuina misericordia ita praebet auxi-
lium quando homo conuertitur et bene operatur quod est determ-
inet auxilio suo liberum arbitrium quod de se est in differens, ut bene
et efficaciter et libere operetur. Ecce tandem ei qui operatur ex
sententia Suis aut societatis necess. esse speciale auxilium, quod se
discernat a non operante, non qualecumq. sed auxilium preueniens
usum liberi arbitrij et determinans illud ut efficaciter operetur.
Videantur omnes & praedicti et col. 735. lra D. dicit concordiam Sorum
dicorum h. quod ego delibere et quod Deus me efficaciter delibere faciat
quod ipse ab altero delibere, credendum esse sicut. S. misterium sanctiss.
trinitatis, videatur et idem autor in 2a 2a q. 10. art. 1. dub. 2. documentis f. 1. d. 1. g. 1.
3. Item fr. Didacus nunc in suis scriptis quod erat Sedra dicta
publica suis auditoribus, anno 1594. Vallisoleti in collegio D. Gregorij
ordinis Beati Dominici, quae quidem scripta in initium dedere se an dedit
omnibus eodem opido sub octis. in huius inquam scriptis s. 22 q. 10

7
96

et 1° difficultate 3 notabil. 1° et 2° expressis docet et explicat necessitatem
Suis auxilij efficaci efficaciter predeterminantis ad omnem actum
bonum, uno et ad omnem actum malum ut dicitur de equo au
xilio Sac in speciali docet in predictis notabilibz sz quod datur
mixta actuali operatione Unde et datur per modum actus et tenem
ipsa actualitas motus quia Deus movet ad operandum 2° docet
esse quidem simul tempore cum sua operatione prior tamen natura
et efficaciter predeterminans voluntatem ad operationem. 3° illam actualem
motionem esse causam efficientem sz operationis seu concursus ipsius
voluntatis creatz 4° docet proportionatum auxilium efficax ponen
dum esse ad actus naturales non solum voluntatis sed et omnium
causarum 2as sz motionem quadam actualem qua Deus est illi
causa ut causet, et qua efficit homo complexum quod est cau
sam 2^{am} operari ut dicit idem aucto in quadam probatione
sua conclusionis, ex qua et ex toto dictu in dubio con
tat hoc auxilium efficax constitui ab his alitibus
non in excitatione aliqua aut actione morali sed in mo
tione quadam physica actuali qua Deus prevenit volun
tatem voluntatem, et actu movet illam ad operandum ad modum
q^o motio artificialis movet sciam ad sciendum ~

Et predictam doctrinam explicat in tota illa 3 difficultate cuius tit^{us} est
V. possib. sic ut edubus in fidelibz audientibus re fidei et suscipi
entibz omnino et quantum ad omnia aequale auxilium unius cre
dat et alius non credat tit^{us} et resolut, ac docet, partem negativam
eo quod in cogiti operatur necessarium sit hoc auxilium pre de termi
nans ~

Codices origi
nales. f. Didac
Nuno delah fuit

Producte autem sunt ad tribunal S^{ae} inquisitionis duo Codices Sororum
comentariarum scripti aduobz Scholasticis discipulis eiusdem fr Didaci
Nuno eodem dicente et al Sedra, qui dicti fidem facient

Prataca in conclusionibus Typis excussis quas fr Ambrosij de sanetiag.
dicatas Serenissimi Cardinali Alb. de fendis publice in eodem co
legio Gregoriano mense may ano. 1594. sub presidiis eodem 2 fr Di
daci Nuno in conclusione 2^{ae} sic habetur nullo modo est asserendum
quod aliqua ratione Deus spectet nostrum liberum arbitrium et quod
ipsum operetur. quimpotius per natura ad Deo moveatur et illius in fluxum
recipiat, quod est naturali p^o solo sop^oia repugnat et in conclusione 4. qua
sz ordinatione Deus non solum ordinavit omnes electos ad obtenen
dam Beatitudinem verum et p^o diffinit et predeterminavit efficaciter
omnia media et singulos actus tit^{us} et clarius conclusionem 5. si di
citur, quando uers alicui sufficienter euangelicum proponitur, recipit

Concl^{es} Grego
riana.

aliquam internam motionem, que sufficiens est auxilium, ad credendum,
non tamen credit de facto quoad usq[ue] suscipiat auxilium efficax, quo
suscepto libere, simul tamen tempore, et posterius natura credit.
Sicut accepto auxilio ad diligendum l. penitendum simultem
pore, et posterius natura Sompenitet, et diligit. licet enim Soc auxilio,
voluntatem praedeterminet, mouet tamen illam suauiter iuxta suam pro
priam naturam: atq[ue] adeo non solum facit, quod moueatur, sed etiam
quod libere moueatur et in Soc consistit Deum auxilij efficacia,
et in conclusionibus et typis excussis cum in signis ordinis Beati Dominici,
et salmanticae propositis ut in gymnasio et Academia illius florentis Academia
defenderetur ex parte in signis et conuentus Sancti Stephani ordinis B.
Dominici, ut de facto eas defendit quidam monachus eiusdem ordinis 7
die decembris anno 1594 post pro Sibitionem S. D. N. Papa et supremi concilij
Sancte inquisitionis re de eius modi controuersis aut Patres Dominicans
aut P. societatis agerent donec S. P. N. controuersiam definiret in
Sis (nigram) conclusionibus con. 3. sic habetur. futura contingencia
absoluta, quae omnia secundum suas reales existentias sunt presentia
Deo in nunc eternitates certo et ineffabiliter cognoscuntur adeo propter
eorum presentiam et in determinatione causalem secundarum non impe
diendarum et in determinatione etiam sua voluntatis quae absolute et
ante praedeterminationem operum praedeterminauit quoad substantiam et singu
las circumstantias particulares omnes actus liberos supernaturales et natura
les imo et peccata quoad eorum materiale.

in supernaturalis conclusionibus et typis excussis et cum iisd. in signis quae ex
parte eiusd. conuentus S. Stephani ordinis dominicanorum et post praed
dictam pro Sibitionem iterum propositae sunt, quae in eodem gymnasio et
academia salmantica defendit alius fr. Dominicus sub praeside praedicti.
P. M. D. Banes 12 die Ianuarij anno 1595. in con. 3. sic habetur, non ta
men omnes recipiunt auxilium efficax, quae conuertantur, quod dum recipi
unt suauiter determinat voluntatem, cuius libertatem in operando perficiens,
neq[ue] Deum auxilij subtrahitur causa extra Deum quaerenda est.

Sunt autem praedictae conclusiones omni ad tribunal Sanctae inquisitionis delata
 tandem praedictum M. Banis eiusq[ue] discipulos pariter docere et defendere
publica praedictam propositum testis est vniuersa se Sola salmanti
censi complutensis et valisoletana, omniaq[ue] fere vici docti in Hispania
 Sicut rei testimonium dabunt.

At Sac. Ino. qualiterenda sit quam tumcumq[ue] conueniat cum sententijs Sa
cretorum exsequentibus, patebit

6^a Propositio

collatio diuini auxilij efficax est ad aequata et est sola causa conuersionis in
Deum. Haec propositio nunc. tribuenda videtur S. D. N. auctori eo quod sibi non placet
quod illa negatur, et falsa, placetq[ue] illi quod illa affirmatur ut uera, uerba
excussant 1° S. col. 736 litera E. Aliqui exprimit collationem diuini au

Propositi

P. M. Banes
1. p. 9. 23. or. 3
2. ab. 3. c. 10. ad 6.
fol. 420.

de Sac. prop.
ag. in tet. de
ficacia gra.
se. p. 2. n.
3. e. sett. 3.
4. c. segg.

xlij

zelij efficaci non esse causam ad aequatam concursionem in Deum quia non
est sola causa eo quod simul concurrat liberum arbitrium cum deum
zelio et Sacrosoluto quibusdam Theologi valde placet, nobis tamen placere non
potest. Et directe predictus fr Didacus Nuno in predictis commenta
rijs manu scriptis, in solum veram sed eundem repetat propositionem predictam
tam in probatio con. 1^a ait enim ex quibus verbis colligitur quosdam principum
meo iudicio evidens in naturalibus, quod quando producit aliquis effectus
non solum Deus producit illum effectum simul cum ca. 2^a et ex ceteris
q^{ue} illa, et passiva natura, sed et est ibi alius effectus solius cae 1^a quae
ista entitas complexa, ipsam causam 2^{am} operari: et constat eundem quoniam
am quoniam ista entitas complexa, me operari, est aliquid productum, si qui
dem non est Deus, sed ista entitas complexa nullo modo producitur a me, si quidem
ego non possum producere meipsum, & producitur a solo Deo per hoc quod movet
me ad operandum

Saepe
 Conventi
 rehus

Hec propositio videtur redolere modum loquendi Haeticorum, qui ut omnibus con
 stat, affirmant Deum solum esse causam concursionis: unde in ferunt voluntatem
 non esse causam activam illius sed passivam tantum eo quod si deus solus est ca
 usus activa con sequenter excluditur voluntas, et omnis alia causa a ratione cause
 activae. Quod et consequenter concedere debent predicti auctores, si enim collatis
 Divini auxilij efficaci est causa ad aequatam concursionem in Deum si est sola ca
 absolute loquendo ut vult M. Bane ubi v. et fr Didacus Nuno evidenter sequitur
 praeter deum non esse aliam causam nam causa ad aequatam causa sola, qualem di
 cunt Deum esse excludit omnem aliam causam, atq; adeo negat voluntas est causa
 sed tantum se Sabebit passiva, similiter sicut dicit fr Didacus Nuno in operari
 actum fidei i concursionis est effectus solius Dei & non est effectus voluntatis
 & voluntas non est ca: maxime quod ipse fr Didacus probat predictam pro po
 sitionem Si quibus ista entitas complexa me operari est aliquid productum
 si quidem non est Deus, sed ista entitas complexa nullo modo producitur a me et po
 ceo expressis et formalibus verbis negat produci a me restat & tantum recipi
 in me, seu in voluntate mea, atq; adeo voluntatem passivam tantum concurrere
 ut passim Haetici loquuntur

Nuno

Deniq; predicta propositio non solum videtur Imitari loquutionem Haeticorum
 sed et continere videtur eorum sensum. Nam ut dicimus et ex manifestis pro
 rum Haeticorum verbis ostendamus circa 2^{am} propositionem, Sacretis non ne
 gant ipsam voluntatem efficienter operari et elicere suos actus: dicunt tamen
 illa passiva concurrere solumq; Deum esse causam actum illij, tum quod ipse
 met influxus seu efficientia voluntatis, sit effectus solius Dei et auxilij
 efficaci illius, tum et (et sequitur ex i^o) quod voluntatis determinatis ad
 agendum tota sit a Deo, Deus enim secundum illis determinat voluntatem
 et ipsa voluntas omnino determinatur a Deo et ideo respectu determinationis conse
 quenter dicitur voluntatem Sabere se tantum passiva ad hoc ipsum omni
 no intendere predicta Auctores in sua propositione actionum seu influxum
 ipsius voluntatis (esto voluntas influat et concurrat activae) reddunt in actualem mo
 tionem auxilij efficaci tanq; in solam et ad aequatam causam, a qua voluntas de
 terminatur; conferantur (obsecro) predicta verba M. Bane cum verbis calbini
 apud Suarez p 232. et apparebit facile utique no parva similitudo aut itaq; Calbini.

Nos volumus sed deus in nobis operatur et velle nos operamur, sed Deus efficit
et operari. et paulus q̄ certum est nos facere cum facimus. sed ille facit ut
faciamus, preterea vult efficiacissimas voluntati. Hæc sui summa p̄pe
ram eos facere, qui sic interdum et nos partivntur, ut obedientiam præco
suntatis, quæ dei gratia assentitur ad nos transibant, cum proprium
sit opus Dei. Hæc Calvini qui non secus ac M. Bonis reprehendit eos
qui negant Deum esse causam solam et adæquatam et dicunt arbitrium esse
causam partialem. mittitur in super Calvini eisdem fundamentis cui in ista
M. Bonis et fr. Didacus Nuns, ut hæc reprehendat: quod scilicet voluntas
faciat, tamen Deus facit ut illa faciat. neque refert quod Calvini in Soc suo
errore explicando aliqua usurpavit Augustini verba, verbi enim materialibus
vultur, sensum autem illorum longe pervertit ut latius explicatum est in
defficacia græ sectione 6.

Eandem sententiam a Calvini, repetitam sepe et repetit Duard et ut accitit
alienam impugnat Unde pag. 274. fere apud sic aut cum Soc (inquam) pa
lam doceat nullas partes habere nra voluntas quando nram salutem operamur
Videmus quæ admodum pag. 6. per se quæ voluntate obsequatur et
pagina 277. veri quod firmus

et q̄ communis modus loquendi, est communis utriusq̄ sententiarum sensus re
liquum esse videtur, ut eadem sit sententia Sorum et illorum doctrine

Ad hæc expedita propositione v̄ sequi videtur Hæresi quædam manifesta, quam
predicti doctores certe catholice parum tamen consequenter negant, Calvini
autem et alij Hæretici impie et Hæretice, at revera concedunt. ea est, Deus
non adjuvat voluntatem cui et alia respondent, voluntas non cooperatur

agitur de Soc in
tit. de efficacia
græ sect. 30. in
principio

Deo. Sane contendit Calvini apud Duar pag. 277. quod si (inquit) minus eo
mouit illa testimonia, respondeant anqui efficiunt nobis velle, simpliciter
voluntatem adjuvat, Paulus totum deo vendicat. isti nihil ei proter admiri
culum acceptum ferunt, sed in quo Somnum Deo socium adiungunt quæ
nam ip̄ dei virtute detrahent.

Et Duard. ip̄e pag. 274. sic de Calvino loquitur. Scripsit (scilicet Calvini) volun
tatem nostram non adjuvari diuina grâ nisi q̄ boni expremum in corde nos
tro nisi penitus a deo fiat (mendose enim legitur, aliud. cum legi debeat a deo)
nem inter nos et deum partivntur, quod sibi vni iudicat, Hæc n. frequenter miculat.

Dixi autem Calvini Soc in consequenter loqui Patres autem dominicanos
predictos nulla consequentia q̄ optima fide, id negare, quia adiutorium
propria est inter causas non inter causam et instrumentum motum
qualem faciunt Somni voluntatem, etenim artifex qui in Sorum sentu
est causa scissis serræ, non dicitur adiuvare serram, neque contra serram
dicitur adiuvare artificem aut cooperari illi quia ex se, nihil confert
ad actionem quod non accepit ab artifice per actualem promotionem
Unde dicitur moueri ab artifice non cooperari illi, et artifex dicitur mo
vere serram et esse serræ causam et causat non adiuvare illam, et simili
ratione antra non adjuvat voluntatem, neque voluntas adjuvat animam
q̄ similiter predicti Auctores qui asserunt voluntatem nisi ex se confere,
quod actu non accepit a deo per actualem promotionem auxilij efficaci et non dicitur
cooperari Deo, neq̄ Deus dicitur illam adiuvare, sed deus mouere voluntatem et voluntas
a deo moueri dicitur

de S. p. d. q. 9.
in tit. de eff. caci-
g. d. an. 2. esse
quoniam S. d. 2. d.

Voluntas non habet facultatem determinandi seipsam a seipsa ad operan-
dum. ^{in universali p. d.} flectendi seipsam a seipsa. Haec propositio praeterquam quod eunden-
ter colligitur, et praedictis propositiombus est ad hoc expressa apud Th. Baro-
saltem sub terminis universalibus. s. p. col. 534. littera B. Quoniam si cor-
P. M. Boner. causa non esset efficax ad determinandum omnes causas nulla causa 2^a operaretur nisi esset in se ipsa
causa potest operari, nisi sit efficaciter a prima determinata.

Caluino.

Haec doctrina imprimis est ipsa meti doctrina Caluini qui idco negat volun-
tati liberum arbitrium, quia ut inquit ipse Caluinus, quoties quisque est
quidam assignari Somini liberum arbitrium audit non statim concipit
et illum esse et mentis suae et voluntatis dominium, qui flectere se in
utramvis partem a seipso possit, ita refert Ruand 5^a pagina 264.
versiculo centes. et pag 270 vers^o quoties adiecto versiculo si coactioni
(ibidem)

Censura
H. p. d.

Haec doctrina videtur Haereticam palliatam, Haereticam quidem, quia directe to-
llit essentiam libertatis, quam fides docet convenire Somini, Etenim
si esset Haereticus, qui diceret Christum non esse animal rationale
quia tollit essentiam Somini quam de fide est convenire Christo, quam
de fide est esse hominem: ita et Haereticus erit qui negaverit conve-
nire Somini essentiam libertatis, cum de fide sit eum esse liberum.
Quod autem ea sit essentia libertatis, constat tum ex diffinitione libertatis
Th. est in differentia ad utrumlibet: quae intelligenda est non passiva, ut
Th. sonat in differentiam quae possit determinari ab alio. Sane enim etiam
Lutherus et Caluinus concedunt voluntati, quia nihil haec pertinet ad ra-
tionem libertatis Unde Stapleton 4° lib 4° c 4° versiculo ad quartum sic
ait, non idcirco docuit Lutherus ut citat Kemnitius quod quando Patres
liberum arbitrium defendunt capacitatem eius praedicant quod Th. verum possit
ad bonum per Dei gratiam, non quod seipsa vertat, sed intelligenda est ea
in differentia activa, id est, ut possit a seipsa se determinare ad utrumlibet
ut ostenditur in tit. de efficacitate gratiae sectio 2^a p. n° 8. et sequentibus. Sane
autem in differentiam activam omnino negat praedicta doctrina cum ponat
voluntatem operari non posse a seipsa de terminari sed ut determinata a deo
et sic est communis sensus omnium qui dum adducunt Sane vocem liberum
arbitrium statim concipiunt facultatem flectendi se ad utrumlibet a seipso ut
vidit Caluinus ubi S. Ad hoc si facultas flectendi seu determinandi se ad
utramvis partem a seipso non est ratio et diffinitio libertatis, certe Caluinus non
negat libertatem neq. in re neq. in modo loquendi: non enim repugnat libero ar-
bitrio Caluinus si liberi arbitrij nomine intelligatur quid quid in voluntate
non est praedicta facultas flectendi se in utramvis partem a seipso, ut constat ex
dicenti eius verbis apud Ruand praedicta pag 270 versiculo quoties et versiculo
si coactioni)

cum gratia

Dicitur autem praedictam doctrinam esse Haereticam palliatam, quia non opponitur
sub expressis terminis determinatiis quae recta determinat Somini Sane
liberum arbitrium, sed terminis specie dissimilibus, et tamen vera aequivalentibus,
non secus ac diffinitio aequivaleret de finitio: Item quia nec praedicta propositio
loquitur specialiter de voluntate sed universaliter de omni causa 2^a sub signatu-
men Universalis comprehendente ipsam voluntatem quae est quaedam causa
Secunda ut constat ex illis verbis nulla causa 2^a etc.

Propositio

Propositio

col. 729. littera C. Deus ab aeterno statuit voluntate absoluta l. con
sequenti non dare Somnisq. supra naturalia auxilia, videlicet ei qui
accidit non carat recepturi. et paulo J. Quare in quibusdam in ten
gulari Sacerdota conferat alijs vero denegat Respondet S. Somner 1° col
regent. l. 161. non esse rationem querendam. Sic enim est simpliciter de voluntate
pendet affect et alia. Festim. Aug. ad idem confirmandum

M. Bone
in pr. p.
9. 23. an.
7. 6. 3. c. 10.

Haec propositio si intelligeretur de auxilijs praecedenti vocationi congruae,
verissima esset ut n. Aug. late docet q. 2 lib. 1. ad simpliciter quam in ve
rimis suis libris de praedestinatione sanctorum, et de bonis perseverantibus se
pe commendat solius Dei misericordiae est, ut Sane non causet vocatione con
grua quam vocatus non spernat, ut autem alteri vocationem congruam
denegaverit, occultum est Judicij. de quo late explicata est mens Aug

tit^a de efficaci
gra selt. 16.
17.

At M. Baner non solum loquitur de auxilijs vocationis congruae sed de
omni auxilijs tam sufficienti quam ~~excessu~~ efficaci et tam de vocatione
quam de ipso influxu physico quo Deus concurrens ad actum continentis
efficiendum cum voluntate et quod ea sit viis mens constat: tum quia
loquitur generaliter de supernaturalibus auxilijs quorum omnia praedicta
comprehenduntur: tum ex probatione in qua putat Sane esse certam consequen
tiam, in tempore ita res habet quod idem aliquibus non est datum tale auxi
lium q^o ab aeterno Deus statuit t^o que consequentia procedit in auxilijs
sufficienti ut ipse met. expresse docuerat col. 726. vers. 8. conclusio procedit
et in auxilijs efficaci et in influxu physico Dei, in quibus ipsum Patrem
M. Baner praesidem egisse diximus nomineq. sui convenienter fuisse proposi
tas in ijs (inquam) conclusionibus. Idem praedicti conclusionis Salmantis
centibus 17. die Januarii anni 1895, apertissime res explicatur, etenim con
clusionem 3. dum agitur de auxilijs efficaci et efficaciter praedeterminante
sic dicitur, non tamen omnes recipiunt auxilijs efficace quo concertatur
quod dum recipiunt suavisiter de terminat voluntatem, eius libertatem
in operando perficiens, neq. huius auxilijs subtractionis causa extra deum
quaerenda est.

explicat^a
sensu autem
in pr. p. 17.

Sensus q^o apertus, et Doctrina autem est, Deum ab aeterno voluntate ab
soluta, hoc est ex se ipso, et non ex eo, quod praevidentem repugnantiam aliquam
ex parte Somnis decrevisse non dare aliquibus auxilijs sufficientia, decrevisse
et non dare auxilijs efficacia. I. sicut nominum fugiamus aequivocationes
quas parere possent, huiusmodi explicandi auxilijs efficace non dare
concursum physicum necessarium ad operandum. Si omnibus qui non operantur.
et de auxilijs sufficienti aperte constat. Haec cuius mentis ex dictis supra
adiuncto praedicto veriusculi qui incipit B. conclusio columna 726 et versu
culo ~~quod~~ concl. col. 728. et 729. littera C. et sequentibus. ex quibus om
nibus potius ex toto dubio B. incipit col. 721 quod ut aperte legant
Judices precamur, aperte constat sententiam autem esse aliquibus ex suo
mero beneplacito ita Deum denegare auxilijs sufficientia ut tantum dicatur
posse concertari. I. salvari in quantum Deus propositi toti mundo medium su
fficientissimum ad omnium salutem, per quod quilibet homo possit salva
ri secundum legem ordinariam qua omnes obligat ut ait columna 729
littera D. ea scilicet possibilitate qua possibile est, aliquid fieri secundum

cen.
170.

communem cursum rerum naturalium & moralium ut ait col 724
 littera .c. et non aliter quod autem voluerit Deus et ex merito
 placito suo tanquam ex 1° radice denegare aliquibus concursum
 seu fluxum physicum necessarium ad conversionem constat
 ex predicta columna 729 littera .c. et clarius ex columna 728 littera
 .c. ubi loquitur non solum de auxilio quo fiat Somnorum con-
 uerti sed de auxilio speciali quo conuertatur et vult, quo d' non
 aliter vult sic autem Deus paratum esse dare Somnibus, nisi
 in quantum non ~~regat~~ repugnat Sabere illud secundum legem
 ordinariam ut dictum est, et id quidem optima consequentia
 probat ex suo principio supra posito ita non dari concursum
 indifferentem ex parte Dei sed ipsum omnia determinare, et mo-
 dificare ita ut concursus Dei a nullo extrinseco modificari possit.
 ex quo principio euidenter sequitur predicta doctrina quia si ad
 nam determinationem non supponitur concursus Dei indifferens,
 sed oportet omnino ut deus per se terminet efficaciter nostrum
 consensum, necessario reducendum est in solum Dei bene placitum,
 quod vult praedeterminare & non vult ~~per se~~ terminare per fluxum
 antecedentem seu priorem cooperati^{onem} ~~non~~ ~~ambiguitatem~~
 et tandem omnem ambiguitatem tollunt supra citata verba conclusio-
 num salmantiensis ano 1595

Neg. obstat autem solum ip. predicta col 729 littera dixisse auxilium
 supernaturale non esse datum aliquibus in partem peccati sine origi-
 nalis seu actualis non inquam, id obstat, inquam ad ipsum actum
 peccati in causa penam denegatur hoc auxilium praedeterminavit deus
 suo merito beneplacito efficaciter voluntatem hominis ad oblationem
 Iustitiae suae 2^a sententiam suae auctoris ut in multa bimq; et ita
 denegatio auxilij et concursus diuini, etiam si denegatur in partem
 peccati, ultimatate reducenda est in solum diuinum beneplacitum,
 denegatur enim auxilium quia fecit actum peccati, quia praedetermi-
 nauit deus voluntatem, et fecit illam fauere eam actum ^{cum} ~~his~~ circum-
 stantijs quibus ~~est~~ in separabilis. In actu peccati tum quia ad hoc pos-
 tis duob; in eodem peccato originali oio videtur aliorum ad diuina misericordia
 et a promissionib; diuinis ut alteri denegat deus suo merito beneplacito auxilium
 efficax sine quo oio repugnat conuerti alteri vero concedat
 tum deniq; quia hoc constituta in gratia sepe non datur aut. efficax ad pre-
 ceptum aliquod tunc temporis vrgens adimplendum et tunc quidem non
 denegatur in partem praecedentis peccati

fecit autem actum peccati

causa B. Haec doctrina ut minimum videtur primum acutum offensiuo, et periculosa, ha-
 minis in dei parationem adducens retrahensque ab studio beneoperandi, vide-
 tur esse vulgata Ina Hereticorum nri temporis qui culpabiles homines

ne
 H
 p
 27
 10
 ca
 16
 w
 son
 pp

Hominum solum reduunt in Dei voluntatem ne volent quæz aliam
 causam Vt et Sac. sententia radiz aliorum errorum Sicuti Tempus
 nempe quod homo ~~repus~~ non possit saluari, et quod non possit conuertitur
 de facto non conuertitur, quod magis exp. concedere videtur predictis aut de
 col. 729. littera B. quatenus eam possibilitatem in eo solo constituitur non re-
 pugnet sibi legem ordinariam hominem conuertit quod neg. Hæretici ne-
 gaunt sequitur et evidenter ex predicta doctrina quæ si repugnat omnino
 hominem conuertit sine illo concursu dei efficaciter prædeterrinante ut iste
 auctor asserit et non est in potestate, neq. in voluntate hominis ut deus sibi
 tribuat illum conuersum sed ex suo mere beneplacito deus illum denegavit
 ante omnium determinationem voluntatis hominis præcognitam nonq. est
 in potestate hominis neq. potest conuertit. & saluari

Sequitur 2.º ex predicta sententia consequenter non imputari homini quod non
 conuertatur et si preceptum debeat et imo et consequenter sequitur non
 posse imputari homini præceptum conuersionis si enim non est in homini potestas
 conuertit certe neq. imputari potest illi quod non conuertatur neq. obligari
 potest ad illud & certe sequitur præcepta dei esse observandum impossibilia
 contra determinatorem Iuden 116 c. 11. et cano. 18 quod enim impossibile
 est quam ad implere preceptum sicut conuersu dei siq. deus nisi aliqd
 præcipit quando ex suo mere beneplacito ante omnem cognitionem ^{med}
 determinationi statuit denegare Sicut conuersum certe præcipit implere
 id quod satis constat ex ipso c. 11. I. citato ibi enim ut formulam ostendit
 deum non præcipere impossibilia ~~non~~ ait deus impossibilia non
 iubet et rationem reddens subdit sed iubendo monet et facere quod po-
 ssis, et petere quod non possis et ad iubat, ut possis at quomodo ad iubat
 deus si suo mere beneplacito decreuit non dare auxilium co-operari ratione
 cuius propria deicitu adiuuare Videtur et aperte repugnare predicta sua
 determinationi (sicut Iuden eod. c. 11. sessioni 6.º de finientis deum neminem
 discere nisi prius decreatur ab illo quæ intelligit conuersionem non de au-
 xilio gratia gratum facientis habitualis ut quidam interpretantur non
 ad uertentes interitum et contextum capituli sed de aux. et concursu neq.
 ad preceptorum obseruantiam de qua t. agit conuersionem.

Conci. Trid.

9 Propositio

9 propositio

Et quæ ex prædicto sequitur euidenter negati auxiliij efficacis causa est non
 conuersionis in deum quatenus est pura negatio entis sic dicitur ad uertitur
 col. 737. littera B. et expresse loquitur de causa radicali imo de causa ad
 æquata, asserit enim negationem auxiliij efficacis ita est eam non con-
 uersionis, sicut auxilium efficax est causa conuersionis quod paulo B.
 ad hoc idem explicandum de perat eam causam ad æquatam et solam
 causam col. 738. littera E.

P. M. Banes
in pr. p.
9. 2. 3. d.
3. 2. 6. fol.

Hoc conclusio vix vix posse effigere notam erroris in am. Istenicem contradicit
 expresse scriptura assignanti differentiam inter ea quæ puri fieri. M. Banes cum
 deus ad Israel sic loquitur perditu tua Israel este, in me tantum modo auxi-
 lum tuum

Censura
p. 1. r.

Negabat M. Banes quod subdit eadem littera B. non aut quatenus non conuersionis
 est puritatis at est omnino moralis hoc enim patet solum liberum arbitrium equatum
 est causa non conuersionis, hoc enim casu t. simulata videtur t. certe nullo

modo coherens cum praedicta propositione Videtur quidem simulata quia
cum dicit negationem auxilij esse causam nonconcessionis statim subvertitur
in eius declaratione et hoc modo dicitur Deus e peccare et in illa
ultiq. deum per denegationem auxilij efficaci esse causam peccati, et
in dicitur, at ex eccato et in dicitur ut est manifestissimum, et non
solum negatio scilicet privatio concessionis, factus est Deum pernegat, et
auxilij efficaci esse causam concessionis, et ut privatio est, sed quidquid sit de
mente aut Socris, quem cat Solium et quoniam certe limitatum illam non coherere
propositioni, neq. illam purgare, ex eo prouti Videtur quod implicat aliquid
esse causam delatende civitatis aliaque forme in aliquo subiecto quod illam
debeat Sabere, atq. adeo quod sit causa negationis illij, quoniam sit causa
privatoni, sicut implicat aliquid esse causam negationis Lucis in axe,
et quod non sit causa privationis et tenebrarum. I. q. sit causa negationis Visus in
animali, et non sit causa privationis visus ratio est quia privatio supra nega
tionem solum addit debitum in subiecto Sabendi formam quoniam est causa
quod subiectum debent Sabere Talem formam non Sabent illam eo ipso esse causa
privatoni formae sed Deus est causa negationis voluntati in Somno qui est subiectum debent Sabere
illam et est causa privationis conf. est causa negationis voluntati de
bite in esse et est causa privationis voluntati, nam negatio formae de
bite in esse est peccati Equidem concedam Socris aut Socris consequenter
negare Deum non esse causam nonconcessionis ut p. est Somnus non
se convertentis ad non id sequitur ex eo quod non sit causa privationis
sed ex eo quod non consequenter loquendo dicere debuisse illam conuer
sionem non esse liberam Somni et consequenter non esse pecc. nam et
S. ceteri manifeste Videtur sequi ex praedicta propositione. S. enim Somnus
est liber in non Sabendo auxilio efficaci ad concessionem, cum Sabere
et non Sabere illud pendeat tanquam ex causa adaequata ex solo bene
placito Dei ut concedit Sic aut Socris, Item non est liber in eo quod supposito
negatione auxilij efficaci nonconuertatur quoniam implicat contra delinam
X. quidem Aut Socris doctrinam conuertere sine tali auxilio et non facere id
quod implicat contradicere nem facere, non potest esse liberum et in nullo
modo est in libertate voluntatis et illa non conuersio quod si continet
Aut Socris ex altera parte, nonconuersionem esse liberam et pecc.,
et ex altera, Verso, Deum per negationem auxilij efficaci esse causam
adaequatam nonconcessionis, et concedere necess. tenetur deo sibi
contra dicitur (neque mirum quia ex impossibili quod libet sequitur)
aliterum est Deum non esse causam peccati nonconcessionis quia id re
pugnat summae bonitati aliterum est Deum esse causam peccati noncon
uersionis, est enim causa adaequata negationis concessionis in subiecto
libero quod debeat Sabere illam, et cui non potest non esse peccatum
opra nonconuersio et est causa peccati
Porro quod doctrina praedictae propositionis sit omnino consentanea curisq.
Hetericorum Sicut temporis adeo notum Videtur ut probationem non geat

Lo. propo.

ipiam concurrentia liberij arbitrij effectus est necess: consequentia
 cessitate consequentia ex Divino auxilio efficaci col. 736. littera F
 et alibi sepe. Hoc propositio ita si patet in bonum sensum nisi manifeste
 ex precedentibus pra. positioibus, et ex toto contextu meo sicut ^{Autbor} ^{3. sub. 3. ad}
 continet eius intelligentia intelligi enim auxilium efficax esse actualem
 motionem Dei, quae sit causa antecedens efficiens ipsam concurrentiam
 voluntatis, et ita necesse est efficiens, ut si semel ponatur illud, auxilium, non
 possit non consequi ex illo, tanquam effectus eius, concurrentia voluntatis quam
 cal. solice quidem, sed ut videtur parum consequenter, vocat liberum
 arbitrium. Et hanc vocat necessitatem consequentia: non quod sit nec
 cessitas consequens determinationem voluntatis, quomodo quicquid necess
 movetur tum manifestum sit illam necessitatem esse antecedentem si ex
 determinatione cause antecedentis: id vocat eam necessitatem consequen
 tia est quod non sit necessitas, ita ab soluta, ut consequens ipsum
 non possit non esse; patet enim absolute non esse eum solum sciat ne
 cessitatem ex causa antecedenti, quae possit non esse quia posset Deus
 non dare auxilium illud efficax, ^{Q.} Loquitur enim autbor in Sac
 propositione per se et secundum id quod putat concurrere voluntati
 ex omni modo indigentia sua natura quam putat non posse concurrere
 ex se ad aliquem actum nisi cuius concurrentia sit efficiens ex
 antecedenti auxilio efficaci. Unde longissime distat hoc propositio
 ab illorum sententia qui probabile putat Deum posse determinare
 voluntatem ad aliquem actum. Si enim non parant voluntatem
 per se pendere ab hac praedeterminatione sed potius illi tribuerent fa
 cultatem se determinandi a se ipsa quam negat Sicut autbor.
 Hoc propositio si consequens et affini est. 11. propositio

M. Banes
a. se. 23.
pr. p. 9. 23.
3. sub. 3. ad
no. 420.

explicatio
10. pp. 10

11. Propositio

11. propo.

liberum Somnii arbitrium non pot dissentire auxilio efficaci nisi in sensu
 composito ita ut possint stare haec duo simul hoc auxilium effi
 cax exhibet in Somnii, et Somnii resolat dissentiendo Banes v. p. col. 733.
 littera B. et 763 littera C. et alibi passim eam sententiam ipsi dem l.
 alijs verbis docet. et loquitur aperte. Autbor de auxilijs efficaci quod
 per se et ex natura et indigentia voluntatis ^{necess: p. qui v. v. v.} ^{concurrentia} ad eij deus voluntatem ^{concurrentiam}
 sententia Sacrum propositionum decimo 11. et undecimo quomodo dem
 fere coincidunt, videtur plane Hereticum, tum quod ponere in Volun
 dependentiam per se, et omnino necessariam ad operum ab aliqua aux
 prevenienti eiusdem voluntati concurrentiam seu determinat consen
 eius vii, et efficacia, ut illi non possit resistere, et directe tollere libertatem,
 quod est plane Hereticum, etenim de receptissima diffinitione libertatis
 est, ut possit omnijs requisitis sibi principijs agendi possit agere, et non
 agere propositis. (ait ^{facte} diffinitio) que dictis denotat sensum
 compositum. tum maxime quod Sac doctrina expresse videtur
 condemnata in 5. Concilio Trid. 11. c. 4. ubi anat Sematicatur
 qui dixerit liberum arbitrium non posse dissentire si vult idem
 docetur c. 5. Ceterum imprimi concilium loquitur de omni auxi
 per se prevenienti, hoc est de omni auxilio antecedenti determinationem
 voluntatis

V. l. de gra
a scilicet 9. spu
ciali. scilicet 14

M. Banes
9. 23. ar 3. sub
1. 10. 11. ad
sententiam. v. v.
7. ad 3
censura
Propo. 10. c
ii

voluntatis

Voluntatis quod per se loquendo et necess^o prerequisite, ante voluntatis co-
 perationem, seu determinationem et ipse M. Danis impudenter lo-
 quitur pra-11. propositio maxime in 11° col 7 33 littera D appere fatetur
 loquitur concilium de auxilio efficaci, Socii de illa efficaci, et praede-
 terminante premotione quam ipse Danis in veritate conatur: Si q^o.
 De ea loquitur concilium de fide est illi posse voluntatem dissen-
 tire, seu resistere, et absolute de fide est, posse resistere omni aux^o
 proveniente quod necess^o prerequisite ad cooperationem voluntatis.
 Haereticum est q^o negare illi posse resistere voluntatem
 Neq^{ue} eam Haeresis ^{locute} videtur interpretatio M. Danis quod
 S^o Concilium ~~videtur~~ loquitur in sensu diviso Danis autem tan-
 tum dicit voluntatem non posse resistere in sensu proposito. Porro
 P. M. Danis saepe clamare solet Sane distinctionem sensus compositi
 et divisi minime esse contemendam cum sit in se solis receptissima,
 At ut fateamur M. Danis (quod verissimum est) eam distinctionem
 accommodatissimam esse ad conciliandam libertatem cum necessitate
 consequenti, ita et omnino asserimus extra rem esse ad conciliandam
 libertatem cum necessitate antecedenti, ex prin^o antecedenti necess^o
 prerequisite. Id multo magis extra rem esse videtur ad veram inte-
 lligentiam definitionis predicti S. Concilij. Quia Concilij aperte
 loquitur in sensu composito nam Verbum disentire et Verbum ab-
 ijcere ex propria et formali sua significatione sensum compositi-
 tum in voluntate, non enim dissentire non vocanti, sed vocanti, atq^{ue} ad
 Verbum dissentire componit et conungit actum dissentire cum
 vocante similiter, et non dicitur qui obijcere gratiam, quem non ha-
 bet l. quae sibi non offertur q^o Verbum abijcere componit et con-
 ungit haec duo quod datur l. offeratur gra et quod nolle illam
 recipere l. illa nolle, cum q^o Concilij dicit non posse Somnium di-
 dissentire l. abijcere gratiam loquitur in sensu composito, et con-
 sequenter contra dicit expresse concilio qui negat posse Somnium
 dissentire in sensu composito et conf^o quia repugnat ex natura
 rei verificari illam propositum in sensu diviso, q^o oio destruit
 veritatem catholicam Concilij, qui contendit retorquere eius defi-
 nitionem ad sensum divinum ante p^o quia dividendo voluntatem
 ab aux^o i^o posita voluntate sine ulla auxilio proveniente, voluntas
 potest qui dem non converti, imo de facto convertitur, non tamen
 potest dissentire l. abijcere tale auxilium, quia ut verum sit quod
 non convertitur satis est quod non habeat actum conversionis ut cumq^{ue}
 id contigerit, at ut vere dicatur dissentire non sufficit quod ut cumq^{ue}
 careat consensu sed requiritur ut denegat consensum exigenti et offeren-
 ti auxilium et similiter ut vere dicatur abijcere auxilium requiritur
 quod excurrat ut ita dixerim auxilium, quando iam habet in quibus compositum
 componitur seu conungitur negatio conversionis cum ipso auxilio, re-
 pugnat q^o dissentire l. abijcere auxilium in sensu diviso atq^{ue} ad
~~proponit dicitur~~ Hoc est quando omnino voluntati denegatur tale
 auxilium atq^{ue} ad repugnat posse dissentire: quia si actus est impossibilis

nes
23.
ad
tio
is
gra
spe
14
1. 17
2. 17
ad
1. 17
1. 17
1. 17

et repugnans, impossibile est dare potentiam ad illum. Consequenter tandem quia
aliqua esset haec propositio possumus resistere voluntati Dei, quam tamen
nemo non tenet sebit haereticam, ut contrariam A. Postolo: dicente volun-
tati eius quis resistat quasi dicat nulli potest resistere, p. 3. quia potest
explicari in sensu diuino s. h. possumus facere ut non sit id quod
Deus uult, si tamen non supponamus Deum id uelle, sed sepe uoluntatem
eius uoluntatem ab obiecto uolito quod est facere sensum diuinum
s. h. Haec propositio simpliciter est haeretica, quia est contra propo-
sitionem A. Postoli qui in trinitate includit sensum compositum
ex utriusque significationis illius uocis resistere, et consequenter non admittere
potest sensum diuinum et hoc omni haeretico non possumus dissentire auxilio
preuenienti s. non possumus illum abijcere quia est contra definitionem
concilij, qui ex utriusque uocis sensum compositum importat neque admittit
sensum diuinum ut enim constat non minus in uolito sensum compositum
uocem resistere, quam uocem dissentire s. uocem abijcere
immo promittit uerba s. uerba ipsi M. Danis in explanatione eiusdem
testimonij concilij predicta columna 783 littera B ubi resistit dissentendo
Porro ut appareat an haec sua M. Danis sit ipsa met sententia Sabini
precaamus Iudicis, perpendat eiusd. Caluii breuissima uerba, in quibus
totam hanc controversiam perscrutat explicans quod inter ipsum et ca-
t. Solicos conueniat et in quo differant ut s. h. si uoluntatem mouet gra-
non qualiter multis saeculis traditum est, et creditum, ut nra postea sit elec-
tionis, motioni aut obtemperare aut refragari sed illam efficaciter efficiendo.
Haec Caluii apud Beza lib. 2. innotuit c. 3. s. 10. apud Beza pag. 279 et
fert et. De laam. lib. 4. de lib. arb. c. 11 uoluntatem s. h. Caluii mouet gra-
coe quid inter cat. Solicos et Haereticos conueniat, at quid displicet Caluii
in cat. Solicorum sua quam impudenter negat, cum in ea multorum saeculorum
antiquitatem agnoscat, sed sit non qualiter multis saeculis traditum est
et creditum ut nra postea sit electionis, motioni aut obtemperare aut refr-
gari. MS sicite obseruo, Iudicis integritati sensum compositum
in illa particula postea, in uerbis illis obtemperare et refragari attendite tra-
ditionem et fidem multorum saeculorum, quam ne ipse Caluius negare potuit,
post motum grae (hoc est praenicientis auxiliij, agnosuisse in uoluntate po-
testatem obtemperandi et refragandi. id Caluius negat impudenter, id ipsum
negare Magistrum Danis meliori quidem fide, ut patet est de uero pio et reli-
gioso credere, ex eius uerbis Festatis et ex tota eius doctrina dignoscite. ad quod
Caluius sententia est? accipite unius uerbo sed illam efficaciter efficiendo, et
an haec sit ipsa M. Danis sua Iudicate.
Neque solum Caluii sententia haec est sed uidetur expressa sententia Vnicap. 2o
Trialogi c. 9. dicentis Deus necessitat creaturas singulas actiuas ad quem liber
actuum suum, et et sui sibi aliqui predestinati t. h. p. et s. sequatur, qui d. com-
plete causat Dei ordinatum eternam dicatur quod Dei uolito t. h. p. cum ne-
cessarium ad completionem respectu Secus modi effectum talem absolutum succ-
tere ubi uideat imprimi Vnicap. 2o si negare actiuat uoluntati sibi singulos cre-
aturas actiuas, sed ponere tantum necessitatem ex praedeterminatae diuina uo-
luntatis quae est necessitas ex supposito refert et impugnat praedicta sua uer-
ba ubi dicit uerba dicitur t. h. p. doctrinali fidei antiquae lib. 1. ar. 1. c. 29.

V. expressa in
Secretis 24

U. in tit. d.
grae effica

Pestis. 3
Calui.

Vnicap. 2o

ubi

ubi ut Viciophytam vehementer impugnat Sane necessitas antecedentem quam
 Hic Aut Sox ponit in nisi actibus sub nomine necessitatis ex suppositione.
 Soluit etq duas rationes Vbi cleps, quas et Sic Aut Sox cumque disputamus re
 quentem in culcat male de sumptis ex efficacia Divina voluntatis cui vere nemo
 potest resistere

Id quia subterfugunt adversarij dicentes se tantum ponere necessitatem ex suppositione
 quod non tollit libertatem at Hæreticos eam necessitatem ponere que eere libertate de
 suat voluntatem cogenti audiente etq eandem esse Vbi clepsistarum communem
 evasionem, sic in aut idem Vbal circa finem predicti capiti veri quamvis q
 necessitat, respondent communiter Vbi clepsiste trutinantes gloriam evasionem, quod
 Deum non necessitate necessitate coactionis ad bonum l. malum coactionis in futurum quia
 illa sola tollit arbitrij libertatem: non aut alia necessitas precurres absolute fu
 turitatem effectus Rogo que nam alia est necessitas quam ponit M. Darius uisq
 discipuli? At quid ad Soc Vbal dicitur? sed redargunt (inquit Vbal dicitur) hanc
 gloriam prudenter Cat Solici obijciunt ei met Sapsysiam Pauli dicenti ad Psale
 monem, ne velis ex necessitate bonum tuum esse, sed voluntarium ubi potes quod
 non potest bonum psylemonis ex necessitate fore absoluta et libera voluntate

Epilogus sive conclusio
 superiorum propositionum

Hæc qui dem 11. propositiones si recte considerentur, insuntur fore in tegram
 contineri, Calvinistiarum et aliarum fore Hæreticorum Sicut etatis circa ar
 ticulum liberi arbitrij, et efficacia divine gra in quo ante nunc dixerit
 Calvinum non fuisse Hæreticum

Ea tantum apparet differentia quod Hæretici simpliciter negant liberum
 arbitrium Cat Solici uo predicti concedunt, sed inprimis Hæc differentia
 ad vocis et no mina tantum pertinet, alias agamus obsecro, ac si hanc
 vocis libertas et liberum arbitrium non fuerent in mente et in scripto
 explicent Si aut Soces quid tribuat voluntati cuius ratione Soc nomen
 libertati mereatur, etenim Cat Solici præcedentem iudicij in differen
 tiam ponunt in intellectu Si actuitatem in voluntate id ipsum Hæ
 retici admittunt, ut circa 3. propositionem ostendimus Si in differen
 tiam ponunt Si Cat Solici seu potentiam ad non se convertendum in eo
 qui convertitur in sensu tamen de iusto quatenus si potest non pro
 moueri aut prædetermini ad eo ad conversionem eam et Hæretici mi
 nime negant libenter fateantur Deum libere agere atq adeo libere
 prædeterminare voluntatem ad concessio quam potest non prædetermi
 nare - Contra uo si Hæretici ponunt voluntatem non Sabee faculta
 tem flectendi seipsa à seipsa in alteram partem, sed omnino opus esse
 ut in flectatur seu prædeterminetur à Deo, si eam prædeterminationem
 ponunt esse solam et ad equatam causam Sicut effectus qui est in operari
 adeo efficacem ut e q possit voluntas non potest resistere.

Si tandem eam prædeterminationem quam utiq gratiam l. auxilium efficax
 vocant, in solam Dei beneplacitam reducunt, eiusq negationi tamq ead tri
 buunt negationem concessiois ut neg est enim ut pecc: hanc oia predicti
 aut Soces, quorum ea agitur, non solum liberta admittunt sed per eia acriter pugnant
 ut ex citatis libris, conclusionibq publicis et manu scriptis, et ex totius fore
 Hispanie testimonio constare poterit qd h obsecro differentia ad rem pertinen
 tis relinquatur

V. H. de effica
 ad gr. a. Sect.
 32. a. n. 10.

Porro rem sane miserabilem predicare proinde que campo ponere credendam
 se mysterium S^{ct} trinitatis ut et facit Al banks 1^a p. col 175 litera D. et E.
 certe nulla ratione satis facti cum ex alia p^o rem ipsam quae liberum arbitrium
 ut nempe facultatem flectendi se a seipso in utramque partem dixerit
 Verbis regent. neque aliter Si uiri atq^{ue} docti et pij generis se residentia
 quam si dixerit X^m non esse animal rationale ee^o tamen miserabile
 et sola fide credendum mysterium ee^o esse Somnium cum tamen non sit
 animal rationale

quod si in nominibus tm^o et in uis uicis uocis libertas l. liberum arbitrium
 controversia sita sit, certe neq^{ue} ois desidet. Calung, cum admittat liberum
 arbitrium si tamen Soz nomine non signi ficetur facultas flectendi in
 utramque partem a seipso neq^{ue} si dissentit, sola nominum uarietas sufficeret
 ut l. Soz cal Soleas faceret pari aff^o Sed et l. illos Hetericos pari neq^{ue}
 quia fides non docet uocem sed rem liberi arbitrij. esto in obedi^o Descent eode
 quic in usu uicis uocis non consentit.

At uero Utrum S^{ct} trinitatis predicti aut Soz et consequenter quidem ysdem
 Hetericis consentiant in eo quod ponant Deum ordinare homines ad malum
 propositionibus S^{ct} Judicis agnoscere possit

12. Propos^o

12. propositio. que (S^{ct} reprobatio) in diuina^{alim} voluntate Dei voluntas non
 solum punire peccatum prestatum, sed eto permittere ipsum peccatum, in quo
 quis peccat de relinquitur. et omnia Sac. Deu uult, ut ostendat Iustitiam
 suam in punitione peccati. Et est aduertendum q^o loquitur et de ea per
 missionem peccati et originali quam supra pag 787 litera C. statuerat ee^o
 effectum reprobationis. Hoc propositio precepit quo ad 2° par^o diuina^o uol^o
 praxum aurium offensiuam Somnium que d^o taceret a b ipse ma^o diuina^o imo
 et v^o periculum erroris aduenire

De Sacerdotio
 v. in tit^o de effi
 caua gra. selh
 44. a n. io.

P. M. Baner
 1. p. col. 79
 Gra. B.
 censura.

Pro quo supponenda sunt duo ex doctrina predicti auctoris 1° reprobationem
 esse prouidentiam ordinatam ad ostensionem diuinae Iustitiae vindictiue
 2° in punitione reprobis ut ex uerbi s^{ct} trinitatis eius dem propositionis sa
 tis colligitur et ex col 786 litera A et alibi sepe 2° est in Deo uoluntas
 finis priorem esse electione mediatorum quod ee^o S^{ct} auct^o supponere
 cum Soz col 764. S^{ct} tandem et in comm^o art 49 23 et est expresa
 ma^o diuina^o eodem ar^o 4 tibi non aut precepit tur aliquid ordinandum
 in finem nisi pra^o existente uoluntate finis neq^{ue} id negauit predictus
 Auct^o. imo conuideri debet eam uoluntatem finis precedentem esse
 efficacem et determinatam X^o doctrinam 1° propositiois et eaque
 auct^o docet in loci ibidem citatis

ex his manifeste sequitur ut 1° X^o doctrinam S^{ct} uol^o 12 propositiois
 ante 1° permissionem peccati originalis l. ante uoluntatem permitten
 di et communiter ante omnem permissionem peccati precedere in deo
 Sane uoluntatem absolutam et efficacem uolo ostendere Iustitiam
 meam puniens Petrus in inferno l. quod idem proptus uolo punire
 petrus in inferno ad ostensionem ma^o Iustitiae et h^o sensus dictae
 propo

Patrum

propositionis p^o ex dictis si enim ^{voluit} Deus Sac omnia ostendat Justitiam suam
 in punitione peccati ut recitat ad verbum praedicta propositi si fringi voluit hae
 omnia. Hoc est ut in medio dixerat promissionem peccati et permissum ut osten
 demus q^d illam voluit Deus ut ostendat medium ordinatum ad ostensionem
 Justitiae in punitione peccati tamq^{uam} ad finem q^o illa voluntas perm
 tendi est electis permissioni supponens voluntatem seu intentionem finis
 nempe ostensionem Justitiae in punitione peccati seu punitionem peccati ostensionem
 Divinae Justitiae q^o antequam Deus velit permittere peccatum Sabuit priorem
 voluntatem efficacem puniendi p^{er} q^{uod} in inferno in ostensione Justitiae
 Neq^{ue} refert quod d^{icitur} littera D. arg^{uit} contra huc expresse dicat non assentire
 ad T. So. quod ante praesentiam peccati intelligamus Deum velle aliquem
 hominum privare vita aeterna et punire in aeternum tum quia in potestate posset
 retractasset snat quod non impedit quod in q^{uod} prior sententia de gradus
 correctione tum quod quod si id incredibile non sit, forte presumi posset cam
 esse simulata^m evasione^m tum deniq^{ue} quia quod d^{icitur} dixerit potest et ex
 quacumq^{ue} ea certe praedicta propositi et ex vi propria suae terminat et ex
 alijs principijs cuius dem aut scilicet manifeste importat praedictum sensum qui opti
 me cogret cum cuius sententia supra explicata de efficacia grae. At ea doe
 trina qui contraria est non solum est sententia omnium theologorum qui
 ponunt in Deo voluntatem antecedentem salutis omnium hominum facti
 scripturae, Deus vult omnes homines salvos fieri et neminem vult perire et alia
 huiusmodi

Sequitur 2° Deum intendere peccatum p^{er} quia assumit permissionem ut
 medium efficace ad ostensionem Justitiae in punitione peccati pra intentionem
 sed ex permissione non potest sequi finis efficaciter pra intentionem iustitiae pugnetis
 nisi nisi med^{iate} peccato q^o intendit seu vult peccatum sicut formaliter vice virtutis.
 non enim pot^{est} quic velle medium aliquod remotum ad consequendum aliquem
 finem pra intentionem efficaciter nisi velit formaliter et virtualiter medium pro
 ximum quo mediate medium illud remotum conuengetur fini et illum a se
 qui potest. Neq^{ue} multum abhorret ab hac doctrina quod ipse magister Banes
 expresse fatetur nam ut hae providentia sit efficax pot^{est} Deum p^{ro} de ter
 minare et velle efficaciter malum permissioem actu peccati ad cadentis
 cam voluntatem deberet ponere ad formale quia ratione formali salutis efficaciter. Su
 us providentia non enim pugnet Deum p^{ro} p^{ro} male p^{ro} nisi in quantum ubi in vult finis et
 concedere quod divina reprobatis esset ca^{usa} peccati q^{uod} Deus vult peccatum ad
 consequendum finis intentionem Justitiae pugnetis non solum esset error sed vide
 retur heresis manifesta

13 Proposi

Deus praemittit p^{ro} determinat efficaciter voluntatem ad actum peccati. Videndus est
 secundum entitatem. p^{ro} materialis. Sane conclusionem defendit quotidie de hac re
 M Banes ut abunde probat p^{ro} t^{er} testimonijs omnium salmanticonum de efficacia
 et in ip^so satis appate docet q^{uod} non iisdem o^{mn}ib^{us} verbis est 7° 15 littera
 de efficacia
 de grae. a. n. 3°

Sic aut ex Sac doctrina potest intelligi modo non solum respectu cuius d. obue
 ti materialis et exteriori ab ipsa Voluntas, sed et eiusdem interioris actus vo
 luntatis quantum ad entitatem ipsius potest esse Voluntas hominis mala, et
 Voluntas Dei bona ut causa efficiens illis Vg Deus est Volens et efficiens
 causa actus odij Dei, et Voluntas humana est causa eiusdem actus voluntaria
 et efficiens: at vero Voluntas hominis mala est, quia talem actum exerceat
 sine regula rationis, imo contra regulam et Legem Dei. Deus autem bona
 Voluntas Vult fieri illum actum esse re fundit totum actum odij Dei
 in Deum tanquam in propria causam propter solum defectum, Deus
 autem, ut satis constat ex supradictis, d. sententiam Suius aut bo
 xii, nullius effectus est causa per concursum. In fluxum de sem
 differentem, et modo de ficabilem acta 2^a, sed per concursum de termina
 tum et per de terminantem ac modo de ficantem causam 2^{am}. Item
 solum cum differentiam ponit inter Deum et Volantatem in causando
 toto actu peccati quod mala Voluntas exerceat illum contra regulam
 rationis et ides mala, Deus autem bona Volantate Vult fieri illum
 actum, quia unica differentia est in Anglii puta se saluare quod Deus non
 sit causa peccati sed nihil facere Quinglis hac in re materialis recte ob
 die Bellam Ho. 3. contrariis lib 2 de admissione gida et statu pecca
 ti. c. 4 Versus 3 ratio propria est Quinglio. Idem Bonis est
 537 littera B. Quoniam sicut cursus. 1^a cause non in et efficiat
 ad determinandum omnes causas 2^a nulla 2^a ca operatur suum
 effectum: quia nulla 2^a ca potest operari nisi sit efficiat a 1^a de
 terminata ubi ex natura 1^a ca de deum nullam causam 2^{am} posse ope
 rari, nisi sit efficiat a 1^a determinata q voluntas que est causa 2^a
 non potest operari actum peccati, secundum entitatem nisi de
 terminata efficiat a 1^a ca idem col 681 littera T antecedit quidem
 operationem nostram liberam diuine voluntatis a ternum et imutabile
 consilium sicut diuine providentia in fallibilis predefinitis, que omnem
 bonam operationem liberam predefinitur imo et omnem operationem
 inquantum bona est et circa bonum exerceatur: quod addit obsecro
 cum ultra omnem bonam operationem liberam subiungit illa verba
 imo et omnem operationem inquantum bonas, nisi ut congre
 sendat actus peccatorum inquantum operationes et entitates sunt
 et transcendentaliter bonas

Nuno

Predictus f. Didaco Nuno in supra citata littera super 2a
 2^a in predicta difficultate. 3^a postquam notabili 1° dicitur
 xit auxilium sufficiens et auxiliium efficax, quod deus prode
 terminat et locum et ad actus naturales dari auxilium effi
 cax quod deus prode terminat causas secundas post in notabili
 2° dicit et eodem modo dicendum est quod quod deus prode
 terminat materiale peccati imo quod quedam entitates reales
 licet non cum hac formalitate. Sicut in inquantum est materialis
 ale peccati

f. Didaco Nuno.

Item.

Con Pa n

ca p

ce.

Concl. Gregoriana
 Item R. Ambrosio de Santiago discipulis eiusdem fr. Didaci Nuni in conclusionibus typis excussis quas euulgauit et publicè defendit in collegio Gregoriano Valisoleti (sic diximus) sub presidio eiusdem fr. Didaci Nuni prius in con. electione. S. Iulianum est enim in naturalibus asserere, quod aliqua causa naturalis, sed moueat et operetur, quum prius natura a se ipsa i. causa moueatur ita ut et materiale peccati secundum quod dicitur quodammodo realis est ab ipso Deo producatum, ad hoc voluntas ab illo prius determinetur, non tamen ut materiale peccati sit.

Concl. Salm. Patris Dñici
 Item in conclusionibus typis excussis post et contra prohibitionem summi Pontificis Salmantici euulgati et defendi enorme in signis conuenientibus S. Stephani Patrum dominicanos 7a die Decembris anno 1594. conel. 9. ita Sabetur. futura contra gentia absoluta, que omnia secundum suas reales existentias sunt presentia. Deo in nunc eternitatis, et in fallibilitate cognoscuntur a deo propter eorum presentiam et in determinatione causarum 2. non impediendum, et in determinate et sua voluntate qua absolute et ante præuisionem operum prædeterminauit quod substantiam et singulas creaturas creaturas omnes actus liberos supernaturales et naturales imo et peccata que ad eorum materiale

explicat pro
 Item 2. doctrinam Salmantici conclusionibus et aliorum testimonio que citamus deus ab eterno ex sui mere beneplacito, et nulla peccata cognita determinat voluntati Petri, prædeterminat et in tempore præmouit, et prædeterminat efficaciter intellectum et voluntatem Petri, ut in Sacramento Sabetur integram libertatem et integram usum rationis et ut aduertat prohibitionem, et in Sonestatem odij Dei et ut sui possit voluntas scio possit suo influxu eliceret totam entitatem actus odij Dei. Quod si hoc refertur in Dei auxilium efficaciter et prædeterminans, qui negari potest. Deum efficaciter prædeterminare voluntatem simpliciter ad odium Dei et ad peccatum eum certe nihil aliud sit peccare quam voluntatem liberam et attendentem prohibitionem legi elidere entitatem actus odij Dei. Hæc doctrina Vt simulata Hæresis

Censura
 1. quia Hæc videtur omnino eadem doctrina Hæreticorum asserentium Deum esse causam peccati etenim Hæretici non conuenerunt formaliter Sane pro positionem Deus peccat neque Sane Deus a causa ut nos peccamus ut eorum apertissimis verbis ostendit Bellarmus prædictus lib. 2 de statu peccati c. 2 et tamen censetur ab ecclia aut Sane Hæresis Hæresis eo solo reuera quod ponat Deum præmouere voluntatem ad actum qui peccatum quia hinc reuera est dicere Deum esse causam peccati, Item pro reuera reuera contradicit Hæc doctrina determinationi non solum Conculij Anauisiani 2. c. Ultimo ubi aliquos uero ad malum diuina potestate prædeterminatos esse non solum hereditum

Sed et si sunt qui tantum malum credere velint, cum omni de
natione in illis anathema dicimus sed et contra dicit de beatissimi
nati generalis concilij tunc canon 6. Si quis dixerit non esse
impotentiam hominis vias suas malas facere sed male operari, ut
bona Deum operari non permittit solum, sed et pro peccato et per se,
anathema sit

Subterfugia autem horum Hæreticorum sententia non referimus, neque in
pugnans brevitate gratia quod veritas percipitur clamet, agitur
de hoc late tunc de efficacia gratia sectio 44 n° 31 et seqq.

14 proposi.

14 Propositio

Voluntas creata infirmiter deficiet circa quamcumque malitiam
virtutis, nisi efficaciter determinetur a Divina Voluntate ad bene ope
randum. Quod circa Deo quod Deus agnoscit suam voluntatem
non determinat voluntatem creatam ad bene operandum in malis
S. g. temperantia, cognoscit evidenter quod voluntas creata peccabit,
et deficiet in materia illius virtutis, itaque ab ipso futura contingens
cognoscit Deum in suis causis, prout sunt determinate ad malum
vero culpa cognoscit in sua causa, quatenus non est determinata ad
eandem causam ad bene operandum, ita Baris col. 516. prime partis libri 5

V. est de hoc
tunc de efficacia
grat. a. n.
ib. sect. 44.

¶ Hic. In aperto colligi Hæreticorum autem horum ponere quod volun
tas deo sit determinata ad peccandum, nisi si impediatur a Deo
illam efficaciter cohibente, et prout determinatam ad contrarium actum
bonum: et tunc effectus quod aliquis non potest. Sic et tunc in fallibili
ter sequi ex aliqua causa, per Deum prout quod non efficaciter de
terminatur a Deo ad oppositum, nisi per Deum quod ipsa deo sit
determinata ad talem effectum, quem ideo infirmiter produ
cit si non impediatur, utem cum iniqui in voluntate non p
determinata ad bene operandum in materia S. g. temperantia, cognoscit
evidenter Deus, quod voluntas creata peccabit in materia illius
virtutis manifeste sentire videtur Deum cognoscere talem peccat
in voluntate determinata et non impedita, quia ut assertor in quo
dam concilio paulo 6. 54 col. 516. littera D. futura contingens
non cognoscuntur a Deo prout sunt in suis causis in determinatis, et
impedibilibus, sed ut paulo 7. sub dicta littera D. et reperit littera E
Deus cognoscit contingens in causis determinatis et completis
et non impeditis) Videant obsecro Judices in regis colu. 516. 517. et
518. ut autem horum doctrinam de imparte plene teneant

P. M. Bon

Porro Sæpe doctrinam Ananiam Scirus vir excusari posse videtur et apertè
circa manifestus: cum ex illa sequatur voluntatem naturam suam esse determi
natam ad malum et consequenter necesse peccare si non impediatur a Deo
Item Deum qui est causa efficiens naturam esse causam mali. Et Notetur ex toto
contè, in quo vnicuique saliter loquitur de omni peccato, satis aperte colligi etiam
Adamum in statu originali determinatum fuisse ad malum et consequenter Deum
evidenter cognovisse ipsam Adamum peccaturum in materia temperantia locis sibi propositis, ex
eo solum quod Deus non prout determinaverit illam efficaciter ad actum bonum

censura:

SUNT et alia propositioes ex quibus non mediocre
scandalum fuit salmantice fuit in alijs Hispa
nijs locis subortum est, pertinentes ad materiam
Demerito que non parum creabant merita Somnis
Iusti sunt autem que sequuntur

15. Propositio

salua fide sustinere potest quod non quilibet actus meritoque meretur aug
mentum gracie

Mag. Banes Propos. ex M. Banes in lib. de spe fide, spe, et charitate super 2^{am}
2^a S. Thomae excussio salmantice ano. 1594. col. 901. littera
A.

Censura Hec propositio communiter in Hispania reputata est temeraria et peri
culosa in fide post decreta concilij Tridentini n°. 6. c. 16. et cano
24. 26. et 32.

16 Propositio

si quis existat in gratia et charitate ut decem, et operetur actum charitatis
remissum cum intentione ut unum aut et ut decem. l. ut tria, quamvis me
reatur augmentum charitatis quantum ex parte actus, nunquam tamen
recipiet illud augmentum nisi in hac vita prospexerit in actum sexcentorum
quam sit habitus charitatis praeexistens. P. M. Banes ubi s. col. 901.

P. M. Banes littera D. idem et in universali docet idem autem in relectione de aug^o
charitatis salmantice gestata in vigilia Pentecostes ano 1589 et typis
excussis et salmantice ano 1590 pag. 2. ar. 3^a pagina 2

17. Propositio

si contingat l. disputationis gratia l. de facto, quod aliquis homo continuet actum
delectationis cum eadem intentione actus, cum qua ^{co}cepit non meretur ma
ius augmentum gracie aut charitatis aut gloriae substantialis quam si in uni
co instanti percipere haberet eundem actum, ita idem P. M. Banes
in predicto lib. de fide spe et charitate col. 910. littera E. idem docet de
multiplicatione actuum charitatis, ibidem col. 905. tra. c. et sequentibus

P. M. Banes

18. Propositio

Quantumcumque Petrus multiplicaverit opera excellentia aliarum vir
tutum, si tamen detur quod nunquam habuerit actum charitatis excellen
tiorum nec est intensiorum erga Deum non recipiet intensius lumen gloriae, quod
magis et perfectius videat Deum imo Paulus qui habuit actum charitatis
intensiorum et pauca bona opera aliarum virtutum fecit. In quibus non potuit
plura, et maiora facere. l. quia non se obtulit occasio faciendi. l. quia non tene
batur facere, nihilominus recipiet maius premium gloriae essentialis idem P.
M. Banes col. 927. littera. C. et D.

P. M. Banes

Eodem spectat S. conclusio prodest relectionis de aug^o et charitatis eiusdem
auctoris Pag 3. qua sic habet Beatitude ipsa quatenus respondet ut premium
bonorum operum non est maius in tantum propter plura merita sed propter maiora

illud autem est maius meritum simpliciter in omni ex merito aliarum Virtutum
quod de ea intensiore charitatis actu imperatur quo fit ut siquis cum aqua
et charitate dederit potum aqua frigida pauperi, et alius sanguinem pro
X^o offerat aequaliter essentialem gloriam mereatur et obtinent

Has proposi-
tiones pri-
mum docuit publi-
ce P. M. Bonae
cum illis Vegame-
ter multi copij, &
doli. Vini contradi-
cit casu typis ma-
uit. in p^o l. 6. de
fide, spe, & chari-
tatis virtutis ab eis vero per plures annos continuatae
Super. 22. s. 18. et
q. 24. a. 6. e
Tandem crescit
te contraditio
contentiose satis
Sabuit. & typis
mandavit pro
dista relectio
merito & alijs
Sanctis in p^o de
Ergo p^o defen-
sionem.

Explicatio Praedictarum Propositionum

Summa praedictarum propositionum est in quantitate. Coni essentiali conferendi
iustis propter bona opera consideranda esse solam quantitatem essentialem in-
tensionis actus formalis charitatis intensioris. I. habitum qui fuerit in via
Unde X^o Sane sententiam siquis pro unico militanti tantum Sabuit
unicum actum charitatis ut quatuor sine aliquo prorsus actu aliquo al-
terius virtutis ab eis vero per plures annos continuatae
Super. 22. s. 18. et
q. 24. a. 6. e
Tandem crescit
te contraditio
contentiose satis
Sabuit. & typis
mandavit pro
dista relectio
merito & alijs
Sanctis in p^o de
Ergo p^o defen-
sionem.

Unde fit ut X^o Sane inam dicendum sit omni actus qui non excedit in gradum
intensionis praesistentem habitum charitatis non esse maiorem gloriae essen-
tialis. I. necque consequi gloriam quam merentur quod prorsus et si sic operant
in gra deciderit, ita ut responderi possit q Paulum in Iustum esse deum ut pro
quei obliuiscatur operum nostrorum esset blaspheum. I. certe ut magis sentire
credita praedicta auctore, praedicti actus consequentur praemium gloria ipsam
I. gloriam que iam debita erat propter actum fortiusorem praecedentem. I. pro
virtutem sacramenti prorsus applicatam, et non aliam neqz alio gradu sed tota illa
gloria dabitur duplici. I. propter actum praecedentem et propter
actus intensiores. I. aequi intensos sequentes. id actum nihil aliud esse videtur
quam facere Deum laudatorem ac subdolum remuneratorem sicut et si esset
inter homines, qui meritis laboranti equaliter per decem dies in eius vinea sa-
tis facere vellet unius denarii duxerit quo iusto estimatur labor unius diei content
deni se satis fuisse quod mercenarius Sabuit illud denarium pluribus titulis I. qz
laboribus plurium dierum. Tandem dicendum esset cum qui Sabuit plures actus meri-
torios aequi intensos ac Sabuit existens non mereri augmentum gloriae. I. certe ille
de fraudari cum nunquam illud de facto consequatur.

Praedicta doctrina superiorum propositionum amulsi cen tota erronea in fide
contra Sacrum Concilium Tridentinum praedicta II. c. 10. et 16. et canone 24. 26.
82 et contra scripturas sepe clamantes mercedem gloriae redendam esse unicuique pro

censura huius
visu p^o
de merito

opera sua et perdendam non esse mercedem cuius qui dederit potum aquae frigidae et contra Patres clamantes illum fore magis beatum qui plura i. excellen- triora Sabuensi opera Unde secundum traditionem aetate ceteris partibus etiam ex parte claritati virginitati debetur magis premium essentiale quam coniugio ut et docetur in concilio Trulensi

Et praeterea ea doctrina valde repugnant bonis moribus praebet enim in firmioribus vehementem occasionem cessandi ab omni opere

20. Propositio

Accidentia in sacram^o altaris existunt per modum substantiae cum existentia quae antea fuerat in substantia. Ita Mr Banerius ep^o columna 261 et quidem littera B. dicit posse aliquem probabiliter tenere Sane sententiam et tamen littera defendit. Modicum non sine graui multorum offensione

M. Banerius. 1. p. 4. a. 2. dub. 2. ad. 2. ay. p. 176. l. c. F. vocat illam assertum suum et Salmantice superioribus anis compublie defendit

Praedictis propositio- nibus per Sabu conse- quetur doctrina cuiusd. auctoris de reuiuiscencia me- ritoq, quam b^et p^ro dⁱcto ar. 6. g. 24. 22. dub. vlt. et specialiter colligi pot ex conl. 3. q. Sabu col. 942 et sit. 19. p^ro- si-

explicat

Sensus huius tria est ut constat ex cont^o eandem met existentiam panis qua existebat substantia panis ante consecrationem eandem inquam manet post consecrationem ut per illam existant accidentia

Censura

Hae sententia Vr scandalo et periculosa quae iste modus loquendi facit multum Sacerdoti rui temporis dicentibus in sacra Euccharistia esse panis substan- tiam, est et sententia dissonans concilio Trid. s^co 13. canone 2. siquidem gaueri in rabi^o illam et singularem concursionem totius substantiae panis in corpus et totius substantiae vini in sanguinem manentibus dum taxat spe- cialibus panis et vini anat^o Sema^o. Pono conciliu^m S^co dicit totam subam panis et totam substantiam vini conuerti atq. adeo nihil illius manere: sub nomine aut n. fatius substantiae procul dubio intelligitur et ipsa existen- tia panis, id q. explicant verba sequentia manentibus dum taxat speciebus id est accidentibus nihilq. manet ultra accidentia, non q. manet existentia ipsius substantiae

Conu. Trid.

Neq. refert Sane sententiam iniri questionem cuius met Saphysica v^m s^co. Existentia accidentium sit ead^e cum existentia panis, nam et questiones naturales accomodandae sunt ut sacra et dogma deseruunt recte q. cohaereant cum iis quae sacra concilia circa fidei dogmata docent, neq. p^ro^ophylorophias perse in iudicium ecclesie adducam, sed theo- logia^o dissonans sacro concilio.

si homo moria- tur statim postq. ymerita reuiuiscunt per p^riam no recipiet maio- rem glia^o s^co- tralis q. responde- at merito p^ro^ofer- tis dⁱpo^ot. Et loq. auctor et si ante casum q. ce se u^o p^ro^olariss^o me- rita. Ita q. si Vri. salu^o q. que- nit ad merita glia^o ut 100. incidit in Mortale, et statim resurgit cum con- t^o v^o vnum, et statim mori- no Sabebi i^o m^o glia^o ut vnu, atq. ad nom^o maiore quam Sabereu see- leratiss^o homo, q. post longam et impijssima vitam conuertit in ar^o mo- tris cum contriti v^o vnu. Sed h^o e^o sia simili fe- re censura digna. V^o ac p^ro^ocedet Ne q. n. Salu^o pot^o s^co^o s^co^o phura dicitis Imp^rime- impij no nocet ei s^co si p^ro^o q. erit e^o b^et s. 22.

Operuatis

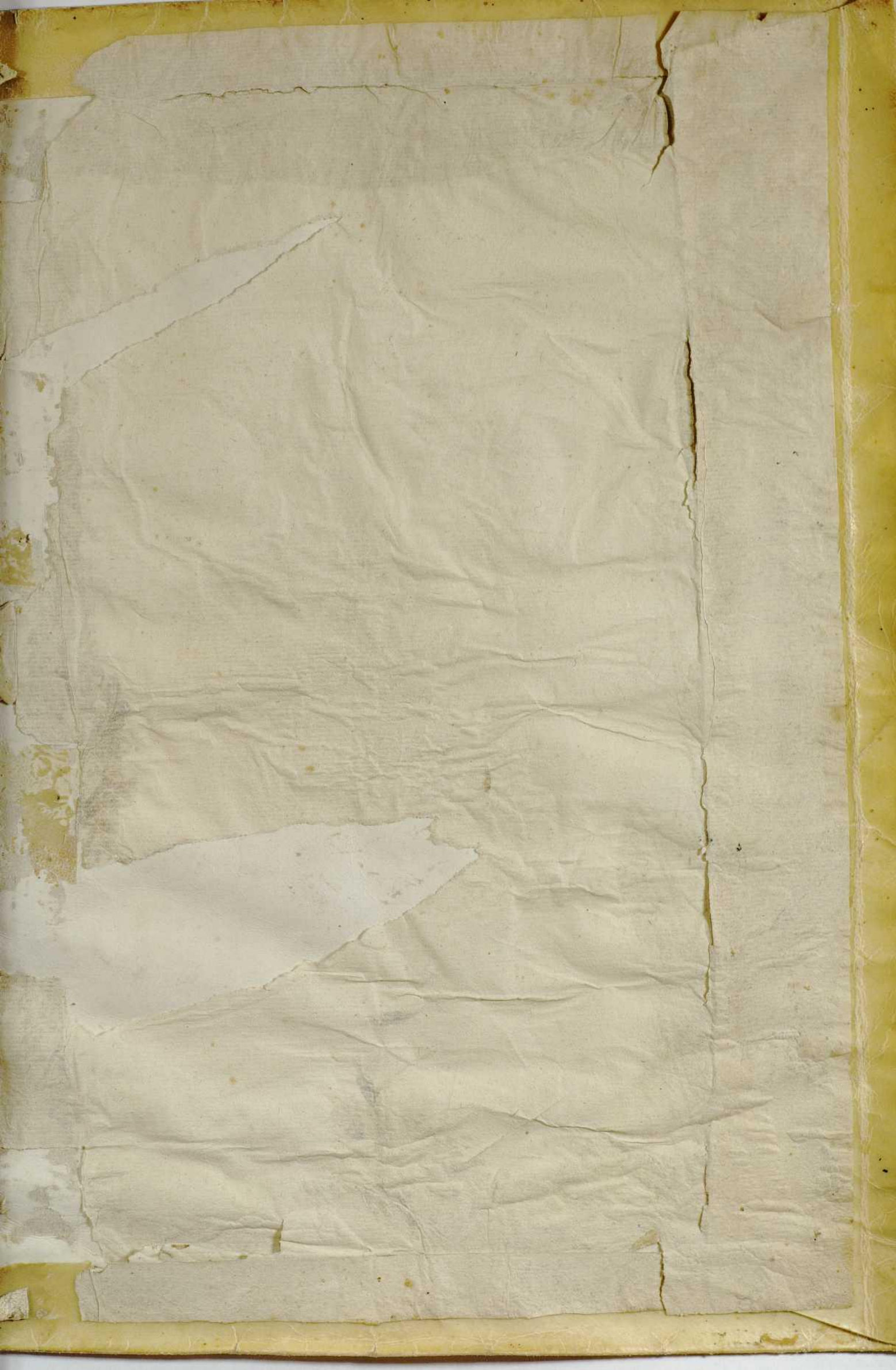
Illud autem in omnibus propositiombus supra positis non le- uiter obseruandum est eas omnes declinare in errores Hae- tiorum huius temporis et decreta sacro sancti concilij Trid. quod contra eosdem errores fuit congregatum a peritissima decreta si non omnino subuertere magnanimitatem ex parte ut videtur enex ubare atq. obcurrare

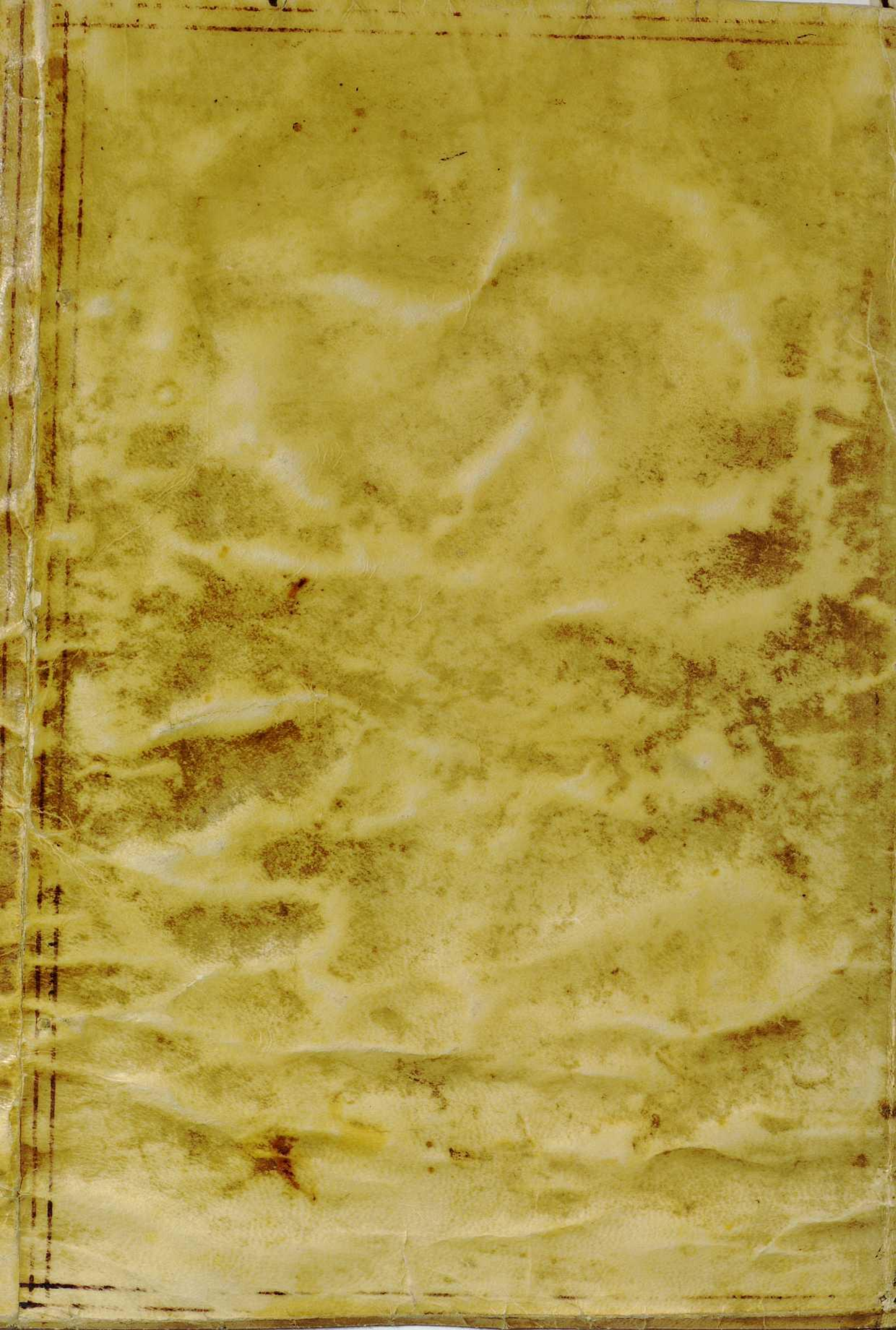
Docuerunt si Iudices doctrinam reprobarent et Auctores in
nitone frenarent, falso iudicibus imponit P. M. Bani,
atq; adeo non sine magna iniuria, et scandalo de illi publice
conqueritur, quod ea dogmata permittant: ad si i. ea dog
mata probabilia esse, & potius nullum eorum auctorem pro
batum fuisse ~~reprobantibus~~ iudices censuerunt, quid obsecro
Somo priuatus publice iudicis graui nimis Tribunalis se opponit
cum graui non solum innocentium sed tanti ^{tanti} Venerandi senatus ini
uria?

107

206

27 f.

5

Handwritten text in a cursive script, likely a name or title, which is significantly faded and obscured by dark stains and paper damage. The text is oriented vertically along the spine of the book.

No. Pair
A-HH